

За да можем да молим „Отче наш“, сърцето ни трябва да бъде в мир с братята

Християните вярваме, че Бог е баща, което означава, че той е много близо до нас, не е анонимен и не е „космически“ Бог. С тези думи се обърна папа Франциск към сътрудниците от ведомството на ватиканските музеи, присъстващи на литургията в Каза „Санта Марта“.

Молитвата не е магия, тя се състои в това - да се довериш на прегръдката на Отец. Проповедта на папа Франциск бе съсредоточена върху молитвата „Отче наш“, на която Исус учи учениците си (Мт. 6, 7-15). Исус веднага ни дава съвет относно молитвата ни „да не губим време в излишни думи, да не шумим с шума на света, с шума на суетата“. С молитвата не се прогонва магия, каза папата: „Някой ми разказа, че когато човек отива при ма-

гьосник, му се казват много думи, за да го излекуват. Но това е езическо.“ Исус ни учи „да не отиваме при него, дърдорейки“, защото „вашият Отец знае от какво имате нужда още преди да поискате от Него“ (срвн. Мт. 6, 8).

Първата дума в молитвата „Отче наш“ е „Отец“, „ключовата дума на молитвата“. Без да произнесем и почувстваме тази дума, не може да се молим. На кого се моля? На Бог, Всемогъщия? Твърде далеч. Ах, това не го усещам. И Исус не го е усещал. Тогава на кого се моля? На „космическия“ Бог? Този политеистичен начин, идващ с културата на „светлината“... Трябва да се молиш на Отец! Това е силна дума: Отец. Трябва да се молиш на Този, Който те е създал, Който ти е дал живота, на теб. Не на всички, всички е

На стр. 9

Енорийска организация на „Каритас“ бе създадена и в Свищов

На 8 юни - празника Пресвето Сърце Мариино, с одобрението на Никополския епископ Петко Христов и енорийския свещеник отец Патрик се роди най-новата енорийска организация в Никополска епархия - „Каритас“ - Свищов.

На учредителната сбирка бе оповестен Управителният съвет на новата структура: отец Патрик - председател, и членове Радостина Недева и Гинка Георгиева. За енорийски отговорник бе определена Силвана Иванова.

Поне от година социалните дейности на енорията „Св. св. Кирил и Методий“ в Свищов са дейности на една истинска енорийска католическа организация „Каритас“. Функционира „Магазин за надежда“ с отговорник Таня Иванова, където дарители от Свищов, епархията и чужбина даряват дрехи, играчки, храни, канцеларски материали, а нуждаещи се граждани на Свищов ги получават след обстойно проучване. Вярващи от енорията подпомагат Дома за сираци в село Тотлебен, а епархийната организация „Каритас“ - Русе,

поощрява дейността на енорията с деца, подкрепяни духовно от сестра Франческа. През тази година „Каритас“ - Свищов, ще стане и част от голям епархиен проект с цел създаване на центрове за работа с деца.

Епархийният офис на „Каритас“ - Русе, пожелава успех на новата енорийска организация!

Антония **НАЙДЕНОВА**,
„Каритас“ - Русе

„Свети Христофор с Детенцето Исус“
Художник Херонимус Бош, 1490 г.

Българи конвенчуалци

„Свидетели на вярата във Възкръсналия Христос“ бе темата на симпозиума, който се проведе на 25 май в манастира на отците конвенчуалци „Свети Максимилиан Колбе“ в гр. Раковски. Организирането му е отговор на призива на папа Бенедикт XVI за задълбочаване на вярата в контекста на обявената от него Година на

вярата. На симпозиума бяха представени биографиите на тринадесет верни последователи на Христос от ордена на отците конвенчуалци: Йосиф Кривчев, Иван Гаджов, Арсений Антонов Йовчев, Недялко Романов, Петър Сирийски, Венко Плачков, Йосиф Гагов, Георги Митов, Симеон Луков, Максимилиан Балабански, Георги Арлашки, Георги Елдъров и Владимир Пенев. Представянето на биографиите на тези свидетели на възкръсналия Христос имаше за цел да при-

На стр. 7

Благогатен юбилей

Сред многобройните вълнения, предвестници за рухването на Берлинската стена, се вметва и едно далечно благодатно събитие, състояло се преди двадесет и пет години - на 31 юли 1988 г., изплувало из недрата на дълголетно лелеяното упование в обещанието на Христос да не оставя учениците си сираци (Ин. 14, 18).

В знойния предобед на 31 юли 1988 г. катедралният храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив бе препълнен от богомолци, дошли да приветстват именити представители на Ватикан и гости от чужбина и най-вече да изразят радостта си и да излеят чувствата си на признателност към Божието провидение във връзка с ръкополагането на младия свещеник Георги Йовчев в епископски сан, а също и към Свети Дух Просветител за това, че преди тридесет години (1958) вдъхнови участниците в конклава кардинали да изберат за приемник на апостол Петър патриарха на Венеция Анджело Джузепе Ронкали. Апостолската ревност и епископската загриженост на папа Йоан XXIII за своите пасомо и най-вече за тези отвъд Желязната завеса родиха известната Ost politik, ръководена в името на истината и основана на диалога. Благодарение на тази политика, провеждана в евангелски дух, оттошнената между миниатюрната държава Ватикан и необятната съветска страна и ней-

На стр. 4

До Негово високопреосвещенство Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев

По случай двадесет и пет годишния Ви епископски юбилей редакционният екип на в. „Истина - Veritas“ Ви поднася искрените си честитки и молитвени благопожелания за дълголетно благодатно служение ad maiorem Dei gloriam и за духовното добруване на поверения Ви Божи народ.

На многая лета, владико!

От редакционния екип

Историческите корени на Българската уния и архиепископ Ронкали - папа Йоан XXIII

Професор д-р ист. н. Светлозар ЕЛДЪРОВ

Папа Йоан XXIII е едно от емблематичните лица на Католическата църква и на световната история през отминалото столетие. За съвременниците от католическия свят, които го познават по скромността и човешката му топлина, той е Добрия папа. За българите, с които споделя едно от най-динамичните и драматични десетилетия на нашата история, архиепископ Анджелио Джузепе Ронкали и до днес си остава Българския папа. Това не е белег на провинциална претенция или на ориенталска фамилиарност. Това прозвище е колкото израз на уважение и признателност, толкова и резултат от обективен исторически прочит на значението на българското десетилетие в живота и дейността на папа Йоан XXIII. Мисията, с която през 1925 г. Ронкали идва в България в качеството на апостолически визитатор, е да се погрижи за съдбата на българските униати, прокудени от Македония и Одринска Тракия. Извън чисто църковните рамки обективното значение на неговата дейност навлиза дълбоко в тъканта на националната ни история и може да се разбере правилно и цялостно само ако се познават историческите корени на Българската уния.

Българската уния, респективно униатите или католиците от източен обред, както официално се назовават, са плод на борбите на българския народ през XIX в. за самостоятелна Църква, национална йерархия и културна еманципация от елинизма. Част от българската интелигенция, която не желае да се примири с неотстъпчивостта на Цариградската патриаршия и с пасивността на руската политика, възприема съединението с Католическата църква като най-радикалното средство за решаване на църковно-народния въпрос. В първите редици на това движение се нареждат дейци, чиито имена са достатъчно известни от исто-

рията на нашето национално възраждане - архимандрит Йосиф Соколки, Драган Цанков, Тодор Икономов, д-р Георги Миркович, Никола Сапунов, Стоян Джейков, Христо Ваклидов и др. Те, заедно с по-малко познатите сред тях, по право и по достойнство трябва да бъдат наричани „Пионерната дружина“ на Българското възраждане. Със своята национална страст и с политическата си дързост те разчистиха пътя за решаването на българския църковно-народен въпрос и преодоляха препятствията на заплетените религиозно-политически интереси.

Първ през пролетта на 1859 г. пося семето на идеята за съединение с Католическата църква в „България“ на Драган Цанков. През лятото на същата година българите в Кукуш показаха на дело, че това е възможно. Българската уния е прогласена официално на 18 декември 1860 г. (по стария календарен стил), когато делегация от духовни и светски лица връчи чрез апостолическия викарий в Цариград молба до папа Пий IX за църковна уния. Признаването на този акт от Светия престол и от Високата порта довежда до признаването на българите като отделна религиозно-народностна общност в Османската империя - булгар католик милет. Това е първата официално призната и международно приета българска национална институция от падането на България под османско робство, която предхожда с 10 години учредяването на Екзархията - днес БПЦ, (28 февруари 1870 г.). Чрез този акт на практика за първи път българската нация се признава като международноправен

субект, различна от румилета (гърците). Начело на Българската униатска църква, която тогава и в следващите години официално се самоназовава Църква на съединените българи, или Българска съединена църква, е поставен архиепископ Йосиф Соколки със седалище в Цариград, признат от османското правителство за религиозен и граждански началник на българската общност (милетбаши). Униатското движение започва да печели почва и в други български градове, главно в Македония и Тракия.

Бързият напредък на униатското движение активизира руската дипломатия, която не може да се примири с обстоятелството, че българите се изплъзват от нейното политическо влияние. На 6 юни 1861 г. архиепископ Йосиф Соколки с коварство е отвлечен от Цариград и затворен до края на живота си (1879 г.) в Киево-Печорската лавра. С натиск или с увещания повечето от политическите и духовни водачи на движението са принудени да се оттеглят и то започва да заглъхва. Кризата е преодоляна през 1865 г., когато архимандрит Рафаил Попов е хиротонисан в епископско достойнство и е назначен за апостолически викарий на българите униати в Османската империя със седалище в Одрин.

Тук е уместно да се отвори една скоба за дейците на Българската уния, защото и до днес те са малко познати и недостатъчно популяризирани за широката общественост, имената им не присъстват в енциклопедиите или са представяни в изопачена светлина.

На стр. 6

Вицепрезидентът на Република България г-жа Маргарита Попова и апостолическият нунций архиепископ Януш Болонек

КАКТО ВЕЧЕ ПИСАХМЕ, на 5 юни в голямата зала на Българската академия на науките се състои конференция по повод 50-годишнината от кончината на блажения папа Йоан XXIII. Конференцията бе почетена от вицепрезидента на Република България г-жа Маргарита Попова, която накратко определи мисията на Ронкали в България през периода 1925-1935 г. като на „искрен приятел и ревностен посланик“, като един от многото католически духовници, поддържали не една справедлива кауза. Заместник председателят на БАН чл. кор. Николай Милошев също подкрепи събитието, което отваря вратите към вярата и науката. Директорът на Италианския културен институт г-жа Анна Амэндоладжине обяви и съпътстващите конференцията събития - фотоизложба и кон-

церт от двама племенници на Йоан XXIII. Последователно говориха още апостолическият нунций архиепископ Януариус Болонек, председателят на Епископската конференция на Католическата църква в България епископ Христо Проиков, заместник-кметът на София Тодор Чобанов. В последвалата втора част с доклади се представиха епископ Христо Проиков, д-р Кирил Карталов, проф. Светлозар Елдъров, доц. д-р Александър Костов, проф. Божидар Антонов, проф. Василка Тъпкова - Заимова (още по темата виж бр. 6/юни 2013 г. на в. „Истина-Veritas“), като някои от докладите ще бъдат публикувани. Бе прочетено поздравление от секретаря на папа Йоан XXIII архиепископ Лорис Каповила, което публикуваме в този брой.

И-В

Табла от фотоизложбата

Обръщение на архиепископ Лорис Франческо Каповила, секретар на вече блажения папа Йоан XXIII (1958-1963), към конференцията, посветена на папа Йоан XXIII в БАН

До почитаемия брат епископ Христо Проиков
Почитаеми брате епископ Христо Проиков, обични братя и сестри на Католическата екзархия в София, последователи на Исус Христос, вярващи в Бог създател и законодател.

От все сърце се присъединявам към честванията на 50-ата годишнина от кончината на Йоан XXIII, организирани от Българската академия на науките.

Обичам България. Целувам земята ѝ. Почитам нейните герои и светци. Имам голямо доверие в нейния човешки, религиозен, културен и социален напредък. По следите на Йоан XXIII неговият пети наследник папа Франциск живее и евангелизира и насърчава всички нас да мислим широко и да се стремим към високи цели.

Братя и сестри от България, прося за вас и за целия свят даровете на истина, справедливост, доброта и свобода.

Направете да бъдат ваши качества на вашия папа Йоан XXIII: доверие, смелост и любов.

„Църквата непрестанно отправя молитва. Нейният глас е благозвучно изповядване на вярата, преданост - изпълнена с авторитет, сладост - родена от свободата. Тя призовава човеците да се откъснат от сегашните обстоятелства и да извисят разума и сърцето си. Всичко онова, което Църквата върши, е насочено към тази цел, било благородния блясък на учението ѝ, било хармонията на нейните закони, било дори нежността, пълна с тъга от заупокойната служба. Да не се страхуваме, настоящите трудности не могат да прекъснат тази песен.“ Йоан XXIII, 6 ноември 1961 г.

Почитаеми брате, поздравявам Ви сърдечно и с дълбоко уважение.

С обич и благослов

+ Лорис Франческо Каповила

2 ИСТИНА VERITAS
Брой 7 (1476)
юли 2013 г.

Името на свети Йосиф е прибавено към евхаристичните молитви на Римския литургийник

Конгрегацията за божествения култ и тайнствата разпореди след името на Дева Мария в евхаристичните молитви да бъде споменато това на свети Йосиф, неин съпруг.

В декрета на конгрегацията се казва, че свети Йосиф е „пример за смирение“, който изпълни „в историята на спасението получената от благодатта мисия“ да бъде „свидетел на онези общи, човешки, обикновени и необходими добродетели, за да могат хората да бъдат искрени и истински Христови последователи“.

„Почитан безспирно от Божия народ през вековете като подкрепа на мистичното тяло, което е Църквата“, вярващите винаги го възпоменават като „непорочен съпруг на Майката Божия и Небесен покровител на цялата Църква.“

Затова още папа Йоан XXIII по време на II ватикански събор поиска „името му да бъде прибавено към древния Римски канон“. Сега папа Франциск в отговор на многобройните искания от различни части на света потвърждава приетото от Бенедикт XVI: „Името на свети Йосиф, съпруг на Блажена Дева Мария, отсега нататък да бъде прибавено към II, III и IV евхаристична молит-

ва в Римския литургийник“.

Посочените в декрета текстове на латински език ще бъдат преведени от Конгрегацията за божествения култ и тайнствата на най-разпространените западни езици, а на останалите езици ще бъдат преведени от съответните епископски конференции и потвърдени от Светия престол.

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест Вангелов
Тел. (02)4177739
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Колумбия. Три жени, облечени като монахини, направили впечатление на летището в столицата Богота. Одеждите им били различни, а те се държали нервно и събудили подозрения у полицаите. При проверката се оказало, че не са никакви монахини, а трафикантки, които крият под монашеските одежди по 2 кг кокаин.

Германия. Католическата църква в Германия е получила рекордната сума от 5.2 милиарда евро като данък от германските католици за 2012 г.; през 2011 г. сумата е била 4.5 милиарда. Държавната финансова система в страната признава като държава данък парите, дадени за Католическата църква от гражданите на страната. От 82-милионното население на Германия над 25 милиона са католици и са най-голямата религиозна общност в страната.

+++ Досега в Германия са се записали над 2 хиляди младежи за участие в Световната младежка среща с папа Франциск в Рио де Жанейро от 23 до 28 юли.

+++ Германският всекидневник „Зюддойче Цайтунг“ е публикувал статия със заглавие „Италия, страна на черквите“, като е направил сравнението, че Германия с 25 милиона католици има 24 хиляди католически храма, а Италия с 58 милиона католици има 68 хиляди католически черкви.

+++ Приорът на икуменичната общност на Тезе брат Алонсо съобщи, че следващата среща на младежите от общността ще се състои от 30 декември 2013 г. до 5 януари 2014 г. в Страс-

бург (Франция).

Полша. На 82-годишна възраст е починал полският кардинал Станислав Наги, голям приятел на блажения полски папа Йоан-Павел II. След смъртта на кардинал Наги кардиналската колегия наброява 204 кардинали, от които 112 са под 80-годишна възраст и имат право на конклав.

Израел. От новата учебна година университетът в Хайфа за пръв път ще признава и въвежда религиозните празници на студентите - християни и мюсюлмани.

Австрия. Австрийската монахиня Кордула Крайнекер е избрана за генерална настоятелка на конгрегацията „Милосърдни сестри“ със седалище във Виена. Конгрегацията има над 300 монахини в Европа, които поддържат училища, болници и старчески домове.

Италия. Италианският кардинал Салваторе де Джордани е провъзгласил в Палермо за блажен католическия свещеник Джузепе Пулизи (1937-1993), който е убит от мафията на 15 септември 1993 г. и е обявен за мъченик и църковна символична фигура в борбата срещу организираната престъпност и мафията.

Украйна. Архиепископът на католиците от източен обред Святослав Шевчук е заявил, че бъдещето на страната е членството ѝ в Европейския съюз, като е изтъкнал, че още през 1025 г. великият киевски княз Владимир е „приел“ членството на Украйна в Европа, макар че е получил християнството от Византия.

Испания. Епископската конференция на Католическата църква в страната съобщи, че досега над четири хиляди испански младежи католици са се записали за Световната младежка среща с папата в Рио де Жанейро.

Бразилия. Генералният директор на католическата благотворителна организация „Кирхе ин Нот“ д-р Хосе Кореа е заявил, че младежката среща с папа Франциск от 23 до 28 юли в Рио де Жанейро се приема като „най-голямото събитие“ за годината в Бразилия. Очакват се над три милиона участници от целия свят. Организацията е готова да помогне на бедни младежи да присъстват на това световно събитие.

Франция. Големият католически всекидневник „Ла Кроа“ пише, че между архиепископа на Марсилия Жорж Понтие, наскоро избран за председател на Епископската конференция на Католическата църква във Франция, и папа Франциск има няколко биографични паралела: архиепископ Понтие полага големи грижи за бедните, води скромен живот, проявява сериозна загриженост за имигрантите, активно защитава междурелигиозния диалог, изразява ясни позиции относно политическия живот във Франция. Според всекидневника тези качества на 70-годишния архиепископ Жорж Понтие, както и фактът, че отношенията между Католическата църква в страната и социалистическото правителство на президента Оланд са обтегнати, са натяжали при избора на новия председател на Епископската конференция.

+++ В Лурд се проведе 55-ото международно военно поклонническо, в което са участвали над 11 хиляди военни от 30 страни. В продължение на 10 дни те са присъствали на литургии, молитви и шествия, правила са поклонничества. Военна музика е изпълнявала всяка вечер религиозни, класически и народни песни.

Ватикан. Очаква се папа Франциск да издаде до края на тази година две енциклики. Едната е на тема вярата, подгот-

вена от почетния папа Бенедикт XVI, която папа Франциск ще подпише и издаде, а другата ще е на папа Франциск на тема бедност.

+++ За пръв път папа Франциск е посетил една римска енория, отслужил е литургия и е дал Първо причастие на 16 деца.

+++ Светият отец е приел израелска държавна делегация за преговори между Израел и Светия престол за регламентиране на съществуването на католическите училища, болници и манастири в Светите земи.

+++ Генералният капитал (Общо събрание) на Конгрегацията на Легионерите на Христос ще се състои през март 2014 г. Тогава ще се избере новото ръководство и ще се приеме новият правилник - статут на общността. Днес Легионерите на Христос разполагат с над 900 свещеници в 20 страни на света, обучават над 2500 семинаристи и имат повече от 75 хиляди последователи в целия свят.

+++ Представителят на Светия престол в ООН обяви, че годишно се убиват по 160 хиляди християни заради вярата им. Най-много християни са преследвани и убивани в Африка, Азия и Близкия изток.

+++ Папа Франциск е признал нови 90 мъченици - свещеници, монаси, монахини и миряни, убити по време на Гражданската война в Испания (1936-1938). Скоро за тези мъченици и признатите досега 850 ще започне процедурата за провъзгласяването им като блажени.

+++ Светият отец удостоил посмъртно със званието „моралист“ португалския епископ Хосе Оливера (1879-1962), италианския свещеник Никола Моца (1790-1865) и основателките на религиозни общности Джулия Кростароса (1696-1755) от Италия и Тереза Тода (1826-1898) от Испания.

+++ Папа Франциск е приел

президента на острови Зелени нос Хосе Фонсека и е подписал подготовения договор между двете страни. Островната държава е отдалечена на 450 км от западноафриканския бряг. Тя е бивша колония на Португалия и е с население 700 хиляди души - католици. Разговорите са преминали в „много приятна“ атмосфера. Президентът Фонсека официално е поканил папата да посети островната държава, а той е обещал „да намери време“.

+++ Римският епископ е отслужил утринна литургия във ватиканския дом „Санта Марта“ пред многобройни служители, редактори и кореспонденти на радио Ватикан, като на проповедта си е заявил: „Един истински християнин трябва да бъде твърд и решителен. Църквата няма нужда от „салонни християни“, а от служители и последователи, които да не се страхуват, че истината ще смути някого.“ Той е посочил за пример апостол Павел, който не е бил мъж на компромиса. В своята мисионерска ревност и усърдие апостолът е бил обзет от „духовна непримиримост“. И днешните християни трябва да се ръководят и да прилагат подобна мисионерска ревност. Салонни християни са тези, които са добре възпитани, но се страхуват да възвестяват християнските послания.

+++ По данни на католическата агенция ФИДЕС днес католиците в света наброяват 1,250 милиарда; кардиналите са 204, от тях 112 имат право на избор на папа; епископите са 5000; свещениците - 413 хиляди; монасите и монахините - 815 хиляди; семинаристите - 125 хиляди; дяконите - 58 хиляди. В Католическата църква са обединени 23 Църкви с различни обреди - латински, източен, коптски, сирийски, малабарийски и др.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Арабската пролет - шахматна борба за господство в ислямския свят

Арабската пролет беше много истинска - народно движение, което търсеше цивилизацията. Но в някои страни като Сирия например се превърна в партия шах, където фигурите местват международни сили, борещи се за господство в ислямския свят - нещо твърде далеч от народното желание. Това е ситуация, при която само една мирна конференция с участието на всички заинтересовани страни - както призова папа Бенедикт XVI, а сега и папа Франциск - може да намери решение.

Това посочи на 7 юни в Рим директорът на Asia News отец Бернардо Сервелъера в работна закуска на тема „Близкият изток и свободата на вярата“. На нея присъства и вицепрезидентът на фондация „Събрание Кайро“ Ваел Фарук, професор в Американския университет в Кайро, а дискусиата поддържаха журналистът Джовани Кубеду от МЕСС Италия. От 2006 г. МЕСС (Център за изучаване на Близкия изток) на испанската фондация за социално развитие на културата (<http://www.fundacionfpsc.org>) организира редовни срещи със специалисти по Близкия изток и Средиземноморието.

Директорът на Asia News посочи: „Следя Арабската пролет чрез разказите на местните религиозни власти. И така се опитам да разбера какво става.“ „Какво е новото в нея - продължи отец Сервелъера, - независимо че някои дори я отхвърлят, тъй като я разглеждат като опит на арабските фундаменталисти - а това е грешно, да не говорим за онези, които я смятат за дело на ЦРУ или Иран.“ Новото е, че демонстрациите бяха „отговор от долу - на хората, които ценят най-високите идеали, родени от цивилизацията през вековете, като зачитането на човешкото достойнството, на жената, на правото на труд и т. н.“

В този контекст - поясни журналистът Джовани Кубеду - „Църквите в Близкия изток се затрудниха да видят новото, което носеше Арабската пролет. Някои от ръководителите се уплашиха да не загубят и малкото свобода, която съществуваше. Докато редовите християни разбраха повече. И се забеляза известно обединение между християни и мюсюлмани, което прилича най-много в Египет - с взаимната защита на храмовете и местата за молитва, в общото предявяване на иска-

ния за граждански права и равни права за християни и мюсюлмани. Нещо, което се основава на човешкото достойнство.“

Отначало Западът не се намеси, а когато го направи - като в Либия например, това беше по-скоро по икономически причини, което като билиардна топка разпръсна „Ал Кайда“ в цяла Централна Африка.

„Проблемът - уточни директорът на Asia News - настъпи, когато дойдоха свободните избори. В тях участваха хора, които гласуваха, придържайки се към религиозната си принадлежност. Понеже Египет и Тунис се превръщат постепенно в ислямистки държави, населението започна да съжалява за това и ако днес имаше избори, резултатите щяха да бъдат други.“

Що се отнася до Сирия, каза отец Сервелъера, „мисля, че религиозните водачи винаги са защитавали Асад, който едва ли заслужава защита с диктаторския си режим, с тайната си полиция и т. н. В същото време обаче той спря фундаментализма, даде известна религиозна свобода, въпреки че и тя беше под контрол. И затова казаха, че Асад не трябва да бъде свален. Други обаче последваха

опозицията“.

В случая със Сирия „нещата се изплъзнаха от ръцете на гражданите ѝ и страната се превърна в шахматна дъска, върху която се борят много играчи. Населението в този момент изглежда напълно забравено, интересите са насочени само към политическата структура и към отношенията с други страни като Иран и неговия достъп до Средиземно море“.

Директорът на Asia News посочи, че в този контекст е известно, че Саудитска Арабия и Катар са увеличили с милиони долари покупката на оръжия за бунтовниците. Иран прави нещо подобно. „Това е конфликт между сунити и шиити в Иран. И е по-скоро проблем за господство в ислямския свят.“ Не бива да се забравят и икономическите интереси на някои страни. Към тази картина трябва да се добави също така САЩ и Израел, заинтересовани „Хизбула“ да не набере сила, както и Русия и Китай, които искат влияние в района и нефт от Иран.

Какъв е изходът от тази ситуация? „Папа Бенедикт XVI по време на пътуването си в Ливан - напомни Сервелъера - призова да се проведе мир-

на конференция, в която да участват всички заинтересовани; същото повтори папа Франциск. Бенедикт XVI говори срещу фундаментализма - политическа употреба на името на Бог, при която се потискат другите, един проблем, който се отнася също за християни и евреи. Трябва да се избягва употребата на религията за политически цели.“

Беше припомнено, че монсеньор Силвано Томази, наблюдател на Светия престол към ООН в Женева, настоява за примирие, понеже цивилното сирийско население е взето на мушката и от армията, и от бунтовниците. И че ООН - поне на думи - също иска такава мирна конференция.

Директорът на Asia News добави: „Местните Църкви искат продължаването на този диалог, тъй като арабите християни се чувстват част от арабския свят. Въпреки че има и друг проблем - това е секуларизмът със своя релативизъм, при който търговията с оръжие и вещи е по-важна от сигурността и живота на хората. Конфликтът крие опасност и от трета световна война - при толкова много заинтересовани фитилът започва да се нагрива...“

По www.zenit.org

Благогатен... Очакван юбилей

От сmp. 1

ните сателити бавно и мъчително добиха невероятен за човешките представи облик. Разменените поздравителни послания за мир в света между Римския първосвещеник и съветския държавен и партиен ръководител Никита Хрущов по случай Рождественските празници и във връзка с миротворческата мисия на папа Ронкали за разрешаване на Карибската криза, посещенията на зетя на Хрущов и дъщеря му при папа Йоан XXIII, на държавния и партиен ръководител на България Тодор Живков и дъщеря му Людмила при папа Павел VI, както и многократните посещения в България на видните представители на Ватикан кардинал Агостино Казароли - държавен секретар, на архиепископите Луиджи Поджи и Анджело Мотолла, на архиепископ Франческо Коласуоно, апостолически нунций за специални поръчения,

и съветника дон Джон Буковски бяха еманация на тази политика. В резултат на тези двустранни посещения на добра воля бяха осигурени ред придобивки и улеснения за Католическата църква в България, между които и постигнатото през 1988 г. споразумение за Софийско-Пловдивски епископ да бъде ръкоположен Георги Йовчев, енорийски свещеник в село Житница.

Състоялото се тържествено събитие на 31 юли 1988 г. в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив бе повод за искрена радост, както и повод за изразяване на безграничното упование от страна на вярващите в силата на перманентното Христово присъствие в техния живот. То бе повод и за изразяване на непоколебимата им надежда, основана на вярата, че в битката между любовта и омразата на финала ще триумфира любовта.

Иван ТЕОФИЛОВ

На 31 юли ще празнува своя юбилей монс. Георги Йовчев, Софийско-Пловдивски епископ. Четвърт век той е на владишкия трон, устоявайки на всякакви бури и изпитания със силата на характера си.

Съгражданин е на достойни личности, заемали това място много преди него, родени в същото това село Секирово, впоследствие назовавано владишко село, сега квартал на град Раковски. Не без гордост и уважение ще спомена имената на неговите предшественици: Викентий Пеев, Иван Романов, Симеон Коков, за известно време заемал този пост като администратор, и отец Петър Изамски.

Присвоявам си правото да напиша тези редове за владиката Йовчев, защото го познавам като мой съгражданин, а още по-добре го познават мои близки.

Едно дете, което загубило майка си; дете със силно нара-

нено сърце. Такива деца лесно намират пътя към Църквата.

Макар и отдалеч, през годините съм научавала за неговото развитие и израстване до нелекия и не всекиму отреден път на пастир - водител, избран с одобрението на блаженния папа Йоан-Павел II.

Сега няма пречки да се изпатят (както вече се практикува) млади хора в Италия, които след 4-5 години да се върнат със солидно богословско образование. Но преди... Монс. Георги Йовчев е събирал своите знания зрънце по зрънце от различни места. Дълго и упорито е изграждал себе си. Този сан не се дава даром. Той трябва да бъде заслужен.

Йерархът ще остави името си за поколенията и като строител - през „неговия“ период в епархията са обновени и изградени много черкви, манастири, социални центрове...

В случаен разговор с негови

съграждани от град Раковски разбрах за очакването и радостта им от предстоящия юбилей на обичния владика, на който се готвят да присъстват.

Името на монс. Георги е включено в юбилейното издание по случай 150 години от основаването на училище „Христо Ботев“ в кв. Секирово. Празник, честван наскоро. Включено е в поредицата имена, с които училището се гордее.

Не съм аз човекът, който ще дава оценки за делото на епископа. Но пишейки тези редове, не мога да не изразя личното си мнение, че той е човек, осъзнал и поел отговорностите на мястото, което заема. Един истински пастир, който сее любов между омразата. Да му кажем честит празник и да му пожелаем на добър час!

Хортензия МЕДАРОВА
Пловдив

Център за изслушване отвори врати в Бургас

Вече има с кого да споделиш

Първият Център за изслушване в България отвори врати в Бургас в началото на юни. Създаден по инициатива на „Каритас“ - София, центърът „Блажен Йоан-Павел II“ е отворен целодневно за хората, попаднали в проблемни ситуации като трайна безработица, зависимости, домашно насилие и др.

В уютна атмосфера, на чаша чай или кафе изпаднали в нужда и трудна ситуация могат да разговарят с предварително обучени служители и доброволци на „Каритас“, да срещнат човешко разбиране и да получат подкрепа. По време на изслушването служителите попълват анкета и лично досие на всеки посетител с цел да се установят индивидуалните потребности и да се систематизира информацията. Изслушващите съдействат за разрешаване на съответните проблеми чрез психологическа подкрепа, насочване към конкретни институции или неправителствени организации, помощ при попълване на документи или чрез включване при възможност към програми и проекти на „Каритас“.

„Човекът с неговите чувства и достойнство е в центъра на нашето внимание. Стремим се да помагаме и едновременно с това да дадем шанс на всеки сам да избере как да продължи пътя си, за да излезе от трудната ситуация. Центърът е отворен за всички, дори и за тези, които нямат конкретни проблеми и нужди. Един приятелски разговор и възможността да бъдеш изслушан без упрек понякога са поценни от каквато и да е друга помощ“, споделя ръководителката на центъра Наталия Шарбанова.

„Работата в нашия център е истинско предизвикателство. Всеки ден се срещаме с толкова уникални човешки

съдби. Понякога е наистина трудно да се сблъскаш с тези тъжни истории. Правим максималното, за да помогнем на всеки. Наскоро при нас дойде жена с 3 деца, най-малкото на 5 месеца. Откакто преди половин година загубила съпруга си, жената живее в общинско жилище и разчита на майчинските и на детските надбавки. Беше напълно отчаяна, имаше нужда от храна и дрехи за децата и ние ѝ предоставихме това, с което разполагахме. Имахме и случай на семейство с дете, които са загубили жилището си и живеят на улицата. Насочихме ги към приют за бездомни, осигурихме им храна за деня и медикаменти.

Основната ни цел тук е да насочваме хората, да им съдействаме за разрешаване на проблемите из основи, както и разбира се, да им помогнем да се закрепят в най-тежкия момент. За съжаление обикновено не разполагаме с храни и продукти. Но сме готови да изслушваме всеки и да потърсим решение“, разказва една от служителките в центъра.

Скоро предстои да започне работа и втори Център за изслушване в Пловдив.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Егунем Започва строеж на нова коптска православна черква

В Нобария, северната част на Египет, ще се издигне православна коптска черква след позволение на ислямското правителство на президента Мохамед Морси. Декретът е подписан на 6 юни. Култовото място - предава агенция Фидес - ще бъде посветено на светите апостоли Петър и Павел и ще заема площ от 300 кв. м. Египетски източници твърдят, че искането за изграждането на нова черква в района, богат на земеделски и енергийни ресурси, е било обсъждано от гражданските власти в продължение на 17 години. Отец Макари Хабиб, секретар на православния коптски патриарх Тавадрос II, е изразил задоволство и оценил декрета, подписан от президента Морси.

Поздрав за католическите енории от Марииния легион

Почти две години вече работим за евангелизацията и обновяването във вярата чрез движението на Марииния легион в България: в Бърдарски геран, Гостиля, Трънчовица, с. Малчика, Свищов, София, Куклен, Малко Търново, Белене и Пловдив.

На първата ни годишна среща през 2012 г. малката черква в Свищов беше почти пълна, а на втората - на 20 април 2013 г., изпълнихме в Бърдарски геран голямата черква: с легионери, приятели на легиона и с енорияши. Някои от гостите идваха за първи път в тази енория, където блаженият Евгений Босилков е бил енорийски свещеник, деен за пример.

Владиката на Никополска епархия Петко Христов уважи и тази година тържеството с присъствието си и водеше службата със свещениците - духовни ръководители на групите на легиона. Децата от Свищов от групата на легиона „Назарет“ представиха после в читалището програма със сърцераздирателни сцени на вярата. На края пред залата се изви и кръшно хоро, на което се хванаха всички легионери от всички групи в България.

От Белене нямаше присъстващи, защото там още няма група на легиона въпреки желанието на енорийския свещеник отец Паоло. Но той работи неуморно за енорията и е посетил вече всички домове, макар да е само от година енорийски. Той се съгласи и девет легионери и един свещеник дойдоха от Австрия в енорията в Белене за осем дни, за да подпомогнат апостолата.

През май - месеца на Мария, отец Паоло организира от миналата година броеница и литургия на разни места на открито в Белене, тъй че недъгави и възрастни, които живеят далече от двете черкви, да имат възможността веднъж да преживеят пак Църквата на живо. Нашата задача беше да посетим семействата в близост до местата, където ще се служи този ден. Да ги каним, да поговорим с хората, да ги даряваме с броенички и медальончета, да изслушваме проблемите им.

Бяхме очаровани, че никога не ни отхвърли, а с обич бяхме приети, за да се усили вярата им. И вечерта - на броеницата и литургията в квартала, пак да ги срещнем с усмивка и прегръдки като стари приятели. Всички сме братя и сестри в Господ и нека да се обичаме и помагаме.

Много съдби срещнахме и приехме, за да бъдем късче помощ за страдащи, бедни, немощни. Някои беленчани ни съпровождаха, за да намерим домовете, и сме им благодарни. 950 разговора водихме по домове и училища - пет групи по двама легионери и водачи от Белене и две легионерки от с. Малчика. Над 1500 медальончета на Непорочната Дева и над 300 броенички раздадохме, за да усилим вярата у хората.

Благодарим на отец Паоло за гостоприемството в енорийския дом и че ни ориентираше къде да ходим. Молихме се за дъжд и той дойде да освежи посевите. Молихме се за благодати над народа. Нека Бог да помогне на отрудения народ в Белене да надделее над тежките си и да се надява на Божието милосърдие.

По пътя към Новата евангелизация нека заживее една група на Марииния легион и в Белене - в помощ на енорията и на немощните енорияши.

Влади ТОМИЧ

Откъс от книгата „Бенедикт от Нурсия“ от отец Анселм Грюн, OSB
Превод от английски:
Снежана Францова
Редактор: Мария Чепишева
Този откъс се използва с разрешението на автора

Съчетаването на молитва и работа, надделяването на молитвата над работата, както свети Бенедикт описва ситуацията в своето правило, отправят важно послание към модерния човек, тъй като много хора се чувстват смазани от своята работа. Навсякъде човек слуша за стреса, причинен от работата. Неговата работа като че ли го кара да охладнее, да угасне. В противодействие на прекомерните изисквания за работа мнозина биха искали да напуснат света на трудовата заетост. В стремежа си за алтернативен начин на живот те не само биха искали да живеят по-просто, но и да работят по-малко, понякога толкова малко, че трудно биха се издържали и при своя опростен начин на живот.

Именно групи, които търсят по-дълбок религиозен живот, често вярват, че това може да бъде постигнато само чрез намаляване на работата.

Свети Бенедикт не вижда противоречие между работа и молитва. През зимата монасите работят пет часа, а през лятото - осем, достатъчно време, за да спечелят за прехраната си. Но по-важно от добре балансираното съотношение на молитва и труд е тяхното вътрешно единство. Работата трябва да ни помогне да се молим добре, молитвата трябва да ни помогне при изпълнението на работата коректно. И накрая, работата - правилно разбрана, трябва да стане молитва.

Работата насърчава към молитва. В своето правило, в частта за физическия труд, Бенедикт пише: „Безделието е враг на душата. Затова братята трябва да се заемат в определени моменти с ръчен труд и отново в определени часове - с религиозно четене“ (Пр., 48).

Трудът прогонва безделието. Това не изглежда да е голяма помощ за молитвата. Но това се потвърждава от следното. В опита им да живеят в присъствието на Бог монасите откриват отново и отново, че биха искали да напуснат тази реалност с оттегляне чрез тяхната фантазия в един въображаем свят. В този въображаем свят на фантазията това не е Бог, а личното его, което излиза напред. Папа Григорий счита за признак на гордост, ако човек „тръгне да се разхожда в необятната шир на фантазията си сам“ (PL 76, 745 A). Тъй като работата изисква цялото ми внимание и свързва моето мислене с това, което правя в момента, това ме пази от полет във въображени свят на фантазията и ми помага да поддържам единство с Бог. Вглъбяването в работата ми, концентрирана, но свършена без бързане, ме води по същия начин, както съзерцанието задълбочава моята молитва.

Според Бенедикт молитвата държи достойно място. Само от позицията на молитвата мога да изпълнявам работата си по такъв начин, че тя да има положителен ефект върху религиозния ми живот. Молитвата ме освобождава от работа. Много хора не могат да се освободят от работата, защото те й отдават прекалено голяма важност. Дълго време я обмислят; тревожат се дали изпълняват работата си правилно, дали не забравят нещо; те се тревожат за това какво ще кажат другите, дали работата им ще бъде оценена правилно и т.н. Мисли от този вид създават душевни пречки и ни завладяват. В молитвата ние забравяме за работата. Ние сме направили всичко възможно по време на работа и сега оставяме решението за това на Бог. Молитвата освобождава от прекалената тревога за работата. Тя ни позволява да живеем изцяло в настоящето, да се концентрираме върху работата, но след това също ни освобождава от работата, така че да не ни заробва душевно.

Освен това молитвата изяснява мотивите, които влияят на работата ни. Много проблеми произлизат от работата ни, защото не сме успели да изясним мотивите си. Чувството на неуволненост, чувството, че прекаляваме и се претоварваме - те са често причинени от неизяснени мотиви. Ако в молитвата си разкрием чувствата си пред Бог, ние ще открием какво не е наред с нас, къде ние отказваме да приемем нещо, което Бог желае да направим. Понякога ще открием, че ние не искаме да приемем това, което Бог иска от нас; твърде много се сравняваме с другите и се чувстваме пренебрегнати, вместо да направим това, което Бог е предвидил за нас.

Бенедикт отдава голямо значение на факта, че трябва да изпълняваме работата си с чисти мотиви. Според него мотивацията за работа е по-важна, отколкото резултата. Така той пише в глава 57: „Ако в манастира има някои братя, които разбират от някой занаят, те могат с позволение на абата смиренно да го упражняват. Ако някой от тях се възгордява заради познанията си по занаята, щото вярва, че е полезен за манастира, той ще се отстрани от тая работа и няма да бъде възвърнат на нея освен ако се е смирил и абатът наново

2. Ora et Labora - Молитва и работа

го натовари с предишната му дейност.“

Работата е почит към Бог само тогава, когато не съм прекалено привързан към нея и не злоупотребявам с нея за собственото си възвеличаване. Според Бенедикт молитвата и работата изискват едно и също отношение: смирение, готовност да допуснеш Божиата воля и да не служиш на себе си, а на Бог. Критерият за преценка дали един човек със своята работа служи на Бог или на себе си, е този: Той готов ли е да се заеме с някаква друга работа, ако общността се нуждае от това? Както Бенедикт разбира това, работата изисква отказване от себе си. Само тогава, когато работата се извършва с безкористна любов, тя прославя Бог точно както молитвата го прави. Колегите ни създават най-големи трудности по време на работа. Един работи бавно, друг изнервя със своята бързивост. Тук молитвата може да помогне в достигането на позитивно отношение с нашите колеги. Ако се молим за тях, ако изразим благодарност за тях, тогава ще създадем по-човешка атмосфера около нас и ще бъдем в състояние да се разбираме по-добре.

В крайна сметка Бенедикт разглежда молитвата и работата в единство, основано на неговата идея за присъствието на Бог. Ако аз работя в присъствието на Бог, тогава отговарям на Бог с всички мои действия; мога да се посветя изцяло на работата си, без да има разделяне на мисълта. Задълбочаването в работата се случва с послушание към Бог и в отговор на Неговото присъствие. Също така присъствието на Бог поставя печата си върху моя начин на работа. Човекът, който работи небрежно, който иска да направи всичко набързо, постепенно губи Божието присъствие. Работенето в присъствието на Бог изисква да изпълня задачата си кротко, без бързане, съсредоточено, посвещавайки се изцяло на задачата си. В наставленията на Бенедикт към икономата, в които той разглежда инструментите и имуществото на манастира както ако те бяха свещени съдове на олтара, той показва, че в работата си монахът трябва постоянно да следва Бог. Този пасаж показва почитта, която Бенедикт има към предметите. Тъй като откриваме следи от Бог

навсякъде по света, ние можем само да се отнасяме към света благоговейно. Предвид на унищожаването на околната среда ние отново сме станали чувствителни към това послание. Също така по времето на Бенедикт било извършено безсмислено вмешателство в околната среда на човека. Земята била опустошена от скитнически банди от хора извън закона; горите - изкоренени за военни цели. Полята били необработени. Омразата на народите един друг също нарушава природата. Със своите манастири Бенедикт - сред не една хаотична икономическа ситуация - създава малки самостоятелни икономически обекти, в които се произвеждали основни земеделски продукти, но също така се произвеждали занаятчийски изделия и се предлагали различни услуги. Тези малки обекти не били заинтересовани от увеличаване на приходите; техен ръководен принцип била славата на Бог. Бенедикт искал от своите монаси да продават продуктите си по-евтино от хората по света, „така че във всички предмети Бог да бъде възхваляван“ (1 Пт. 4:11, Пр., 57). Не стремежът за парична печалба, не ограбването на земята, а почитта към творението и възхвалата на Бога Творец характеризират работата на

монаха. Той не може да граби земята, а трябва да се отнася към нея по такъв начин, че тя да отразява Създателя и да Го хвали. Това трябва да бъде също и наша цел - да обрисоваме земята през погледа на Бог. Това ще се случи само ако слушаме Божието слово в творението и разсъждаваме върху намеренията на Бог относно земята. Ние трябва да разберем, че не ние, а Бог владее света и ние сме само Негови слуги. Творението говори за своя създател и сочи крайните времена, когато всичко ще бъде свято притежание на Господ.

Струва ми се, че съчетанието на Бенедикт на молитва и работа е от решаващо значение именно за съвременния човек. Ние не можем просто да се оттеглим от процеса на работа. От друга страна, работата е повече от необходимо зло, без което не можем да изкарваме прехраната си. Ако свържем молитва и работа, работата става място на духовния живот; място, което не ни отделя от Бог, а в което ние можем да приложим правилното отношение към Бог: послушание, умереност, доверие, безкористност и любов. За мнозина бягството от работа е в същото време бягство от реалностите на живота и по този начин бягство от Бог. От Бенедикт можем да се научим как да овладеем своята работа чрез молитвата и да възприемем работата като лична молитва, поставяйки своята работа пред Бог, който е тук присъстващ, и да му позволим да ни подкрепя, дори и да сме уморени и изтощени.

3. Благоразумието - дар на проникновението

Друга характерна особеност на Бенедикт е неговата почит към благоразумието, към умереността, към дара на проникателност. В момента религиозната ситуация е белязана от две крайности - лаксизъм (laxus - хлабаво; безравност) и ригоризъм (rigor - твърдост; строга нравственост). Многобройните младежки култове, ужасяващите съобщения за масови убийства, извършени от фанатизирани последователи на различни култове, привлякоха вниманието на обществеността. И все пак, от друга страна, мнозина прегръщат правилата на ригоризма и ги изпълняват на практика. Като се има предвид това, разбирането на Бенедикт за благоразумието като умереност може да бъде пренебрегнато. Посланието на Бе-

недикт едва ли има за цел да предизвика вълни от ентузиазъм. То отрича всички прекомерно високи идеали, за да се обърне към хората с мъдра умереност. Издигането на високи идеали винаги крие опасност от принудително налагане на определена самоличност на човека. В същото време това е по-канна да избяга от себе си, тъй като се опитва да потисне отрицателните страни на личността. Най-вече младите хора, които страдат от комплекс за малоценност, очакват повишаване на самочувствието си, като се идентифицират с някой висок идеал.

Бенедикт няма нужда да прибегва до психологически трикове, за да събере членове за своята общност. Той дава много трезво описание на намеренията си по отношение на монашеския живот: „Впрочем, ние имаме намерение да основем едно училище за обучение в Божията служба. При това се надяваме да не дадем груби и тежки предписания, когато ни се е струвало право и оправдано да приложим малко по-голяма строгост - за намаляване на грешките и за предпазване на любовта. Не бива, обзет от страх, да напуснеш веднага пътя на спасението, който в началото не може да е друг освен тесен“ (Пролог).

Няма да има стремеж към някакъв идеал или постижения. Всички наставления са по-скоро в полза на човека и неговото спасение. За Бенедикт човекът е поставен в центъра. Той трябва да бъде излекуван, той трябва да намери пътя към живота. Човекът не се използва като средство, той не е подчинен на диктата на някакъв план, дори и на религиозен план. Бенедикт не набира членовете си с обещание за впечатляващи дела, които манастирът ще извърши в служба на Бог или на човечеството. За Бенедикт това би означавало да се обърне внимание повече на външната страна, на подчинението, на изискванията на плана. Бенедикт се стреми да се отнася по правилния начин с всички хора, включително и слабите. Той не проповядва религия на силните. Той отхвърля ентузиазма, който може да бъде изложен на опасност от преувеличени перспективи. Той приема човешката слабост и е изпълнен с желание да поведе и слабите към живота. Това налага един разумен умерен подход, който се измерва не чрез измислени от индивида идеали, а от определената личност. Именно това прави за мнозина учението на Бенедикт „правило за живота“. Бенедикт не внушава страх, той дава смелост, той извисява човека. Въпреки своя реализъм, който е наясно с всички човешки слабости, имайки предвид собствения си опит, той остава оптимист, обещава живот точно за слабите, затруднените, обикновените, онези, които се борят с банални конфликти.

Следва да се отбележи обаче, че благоразумието не е компромис към съвременния начин на живот, към нравите и правилата на нашето общество. Би било фатално погрешен прочит на намеренията на Бенедикт да се злоупотреби с благоразумието като оправдание за буржоазния стил на живот в манастира. Този вид монашество по някакъв начин не би получило подкрепа на Бенедикт. Вместо това Бенедикт разбира благоразумието като добродетел, която подрежда всички неща по такъв начин, че силните да бъдат привлечени, а слабите да не са отблъснати (RB, 64). Силните не могат просто да се принизят до нивото на слабите, а трябва да бъдат насърчавани в своите усилия, но така, че слабите да не бъдат обезкуражени, а по-скоро стимулирани. Силните трябва да поддържат слабите. За ранните монаси това е знак за истинска сила.

Съвременната психология ни учи на същия урок - само човек, достатъчно силен, за да приеме собствените си слабости, може да приеме слабите и да ги подкрепи. Ние сме недоволни от слабите, защото те ни напомнят за слабостите, които сме преодолели с много усилия. Бихме предпочели да нямаме

На стр. 11

5

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1476)
юли 2013 г.

Пред одринската гимназия на отците Възкресенци

Точно преди 100 години - през лятото на 1913 г., настъпва една от най-големите трагедии за българския народ. От Тракия, Гърция и Македония са прокудени стотици хиляди българи. Налага се да напуснат родните си места, защото има опасност за живота им. Войските на съседните нам държави получават заповеди да „прочистят“ от българи исконни български земи и селища. Нашите предци намират своята нов дом в България. Тук те изграждат отново къщи и отглеждат децата си. А заедно с материалния градеж те учредяват и енории и така съхраняват и предават и нам вратата си. Спомени за тези времена ще останат живи в нашите сърца - в сърцата на техните наследници.

По този повод преди година предложихме да се организира в подходящо време две поклонничества: едното в Одринска Тракия, а второто - в Гърция и Македония. Идеята беше да тръгнат поклоннически лъчове от различни селища и да се съберем на границата на съответната държава и така заедно да се поклоним пред места и селища, паметни за историята на нашата Източнокатолическа църква.

Първото пътуване се осъществи на 8 юни. От София, Казанлък, Бургас и Малко Търново след утринна литургия и кратък помен потеглиха първите групи. Поклонниците от Бургас и Малко Търново, водени от архимандрит Роман и отец Михал, пътуваха с автобус, а групите от София и Казанлък - с лек автомобил и микробус. Софиянци и казан-

ците ни и за отците възкресенци, работили по онова време за българската кауза.

Отправихме се към втората цел на пътуването - гробището, където е погребан един от първите ни архиепископи Рафаил Попов. Пътувахме дълго... Стигнахме дотам с помощта на наш сънародник, преселил се в Турция и работещ в дървообработваща фирма. Един изключително трогващ жест от наш сънародник-мюсюлманин. Оставихме превозните средства до училищна сграда, построена на терена, ползван от отците успенци в Одрин.

от същия архитект, който е строил и джамията в центъра на София.

Групата от София потегли обратно, защото я чакаше дълъг път. А ние се поразходихме малко из центъра на Одрин и се отправихме към последната цел на нашата група - селото Чомлекакпнар. Старото име е било Ак бунар (Бял извор). Част от енорияшите в Присадец, Филипово, Радовец и др. селища са наследници на бежанци именно оттам. В групата от Казанлък пътуваше и Станка, една от тези потомци. Селото се нами-

тин и Елена“, но нали трябва да остане нещо и за следващото ни пътуване до Одрин... Късно вечерта се прибрахме по родните места в очакване на пътуването през следващите събота и неделя.

Тук е мястото да благодарим на монс. Христо Проиков, който ни помогна да уточним маршрута, защото имаме идея да влезнем и в Гърция. Но той ни каза, че не си струва, защото няма нищо запазено. Няма и къде да се преспи. Затова се ограничихме да пътуваме до Одрин и Ак бунар в рамките на един ден. Благодарим му и за

Две поклонничества - една цел

1. Одрин и Ак Бунар

лъчани, водени от архимандрит Петър Немец и отец Йоан, се срещнахме на границата с Република Турция и заедно я прекосихме.

Първата цел беше гимназията на отците възкресенци в Одрин. Малко след 10 часа бяхме на мястото. След малко пристигна и втората, многобройна група. Незабавно се отправихме към фасадата на сградата. Там отец Михал ни запозна съвсем накратко с историята на сградата и нейната съдба след преустановяване на дейността на отците възкресенци. Посетихме и втори католически имот - близо до гимназията. След това всички се събрахме отново в двора на училището пред сградата, където е бил униатският храм „Св. св. Кирил и Методий“. В момента сградата е със заличени християнски символи и вече се ползва за актова зала на учебното заведение. Ясно личи мястото, където е била камбанарията. Госпожа Мария от Малко Търново ни изнесе кратка, но изчерпателна беседа за историята на Църквата ни в Одрин и за дейността на отците възкресенци. Историята е добре позната на всички ни и затова няма да преразказвам нищо. Отец Михал ни показа снимки от онова време. Помолихме се за упокой на душите на пред-

Тръгнахме през поляна, която се подготвяше за ограждане. Явно там ще се строи спортна площадка. Качихме се на едно възвишение и... очите ни се насълзиха. Вечното жилище на владиката Попов бе поругано. Гробът е разкопан, явно от иманяри, плочата - строшена. Положихме цветя и се помолихме за душата на епископ Рафаил Попов. Напуснахме мястото с идеята да се предложи по някакъв начин поне плочата да се съхрани някъде и в подходящ момент да се транспортира в България.

Слънцето печеше безпощадно. Жегата стана трудно поносима. Решихме да се разделим, защото основната част от програмата беше изпълнена. Автобусът потегли за България, а ние се отправихме към православния храм „Свети Георги“. Там ни посрещнаха радужно. Помолихме се свободно, правихме снимки. В китния и прохладен черковен двор ни почерпиха със студена вода. Ние се нуждаехме от глътка вода и прохлада повече от всичко. По небето започнаха да се събират облаци и решихме да побързаем, за да можем да разгледаме джамията „Селимие“. Един паметник на културата и истински шедевър на мюсюлманското изкуство. Нейните минарета са най-високите в Европа. Тя е строена

ра на около 20 км от Одрин и стигнахме безпроблемно.

Селото е типично за района. Ако не са забулените жени и специфичното им облекло, едва ли ще се разбере, че не е българско. Е, има и отлики: тракторите са големи, нови, земите са добре оформени и обработени. В центъра на селото има немалка, добре поддържана джамия. За да не дразним жителите на селото, спряхме малко извън него. Помолихме се, Станка набра полски цветя, взе пръст. Открихме и чешма, която е (вероятно) на същото място, където е бил изворът (Ак бунар), дал името на селото. Наляхме и вода. Ре-

шихме да се връщаме, защото времето сериозно напредваше. И тук Господ реши да даде възможност Станка да остане още малко. Спукахме гума и докато я сменим, жените се поразходиха в селото. Дори посетиха джамията. Местните хора се оказаха изключително приветливи и отзивчиви. Попитаха ни дали имаме нужда от помощ.

И така нашата програма бе изпълнена почти на 100%. Не успяхме да посетим българската църква „Св. св. Констан-

Захвърлената паметна плоча на епископ Рафаил Попов

молитвите! Както и на всички други, които се молиха за нашето пътуване. И наистина с изключение на гумата нямахме абсолютни никакви проблеми по митниците, пътищата, местата, които посетихме. Никъде! Дори хората постоянно се обръщаха към нас с „Комшу!“, щом чуеха българска реч.

Бог да прости нашите предшественици! Вратата, която ни завещаша е жива!

Инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ, КдВ, председател на фондация „Оазис“

Историческите корени на Българската униа и архиепископ Ронкали - папа Йоан XXIII

От смп. 2

Най-яркият пример е архиепископ Йосиф Соколски - той изобщо не е онзи карикатурен образ, създаден от анекдотите на Раковски във в. „Дунавски лебед“ като средство в борбата срещу „католическата пропаганда“ и тиражирани впоследствие от историографията, а е един достоен български възрожденски деец, сподвижник на автора на „Мати Болгария“ Неофит Бозвели и със сходен културен и интелектуален облик като него. Същото може да се каже и за епископ Рафаил Попов - ро-

ден в Стрелча през 1831 г. в семейство на православен свещеник, възпитаник на Найдено Геров, монах от Рило-манастирското братство, дякон на Авксентий Велешки, сътрудник на Драган Цанков - той се изявява като един от най-активните дейци на българския църковно-народен въпрос. Това се отнася и за брат му Софроний Попов, който заведе гражданската канцелария на униата в Цариград и същевременно се занимава с учителска и просветителска дейност. Тяхната ревност в полза на българското национално дело подтиква гърците в навечерието на Априлското въстание през 1876 г. да ги отстранят с изпитаното средство - отровата. Не само заради техния живот, но и заради трагичния им край Рафаил и Софроний Попов отдавна

трябваше да са познати в българската история като „Тракийските Братя Миладинови“.

Смъртта на епископ Рафаил Попов съпада с разгара на Източната криза, която довежда до избухването на Руско-турската освободителна война. Новите политически реалности, установени с решението на Берлинския конгрес през 1878 г., временно разстройват и забавят униатското движение. В мнозинството си българите униати остават в пределите на Османската империя и само една малка част попада в границите на Източна Румелия, а след Съединението през 1885 г. - в Княжество България. Новата криза обаче е изживяна бързо, за което спомага най-вече реорганизацията през 1883 г. Тогава са създадени две епархии със статут на апосто-

лически викариати - Тракийската епархия със седалище в Одрин и с епископ Михаил Петков и Македонската епархия със седалище в Солун, начело с епископ Лазар Младенов. В Цариград като духовен и граждански началник на българската униатската общност в Османската империя остава архиепископ Нил Изворов. В следващите години униатското движение изживява голям подем особено в Македония, започнал още в началото на 70-те години на XIX в. Статистиките от тази епоха наброяват между 80 000 и 100 000 българи униати в Македония. Най-силен размах движението приема в Кукушка, Гевгелийска, Дойранска и Ениджевардарска кааза. Само в Кукуш от 1050 български къщи 1020 признат вedomството на униатската Църква.

За този напредък на униатското движение обективна роля изиграва и обстоятелството, че до 1890 г. в Македония няма български екзархийски владици и екзархийското църковно училищно дело среща големи спънки както от страна на Цариградската патриаршия, така и на Високата порта. С постепенно стабилизиране на Българската екзархия и допускането на нейни епископи в Македония започва процес на отлив от униатството. Той приема по-големи мащаби след 1895 г., когато архиепископ Нил Изворов и епископ Лазар Младенов отстъпват в православието (последният скоро след това пак се връща към Католическата църква).

(Следва)

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1476)
юли 2013 г.

Силата на любовта Да се оплакваш пред Бог не е грях

Блажен Титус Брандсма

Дахау, 1942 г. Един затворник, нисък и слаб, се издига с мъка, лицето му е подуто и окървавено. Тиел, началникът на лагера, чиято извънредна жестокост е добре позната, току-що е нанесъл нови удари на отец Титус Брандсма. Неговите другари от барака №28 веднага обкръжават своя другар, за да го утешат. Спокоен и почти усмихнат, той отказва всякакъв коментар за случилото се, като добавя, изпълнен с доброта: „Твърде много го съжалявам, за да искам да се говори за него...“

Кой е този мъж, който през 1985 г. бе провъзгласен за блажен от папа Йоан-Павел II?

Роден на 23 февруари 1881 г. в един малък град в Северна Холандия в семейство на чифликчий с шест деца, от които пет ще се посветят на Бог, малкият Анно (това е кръщелното му име) Съерд Брандсма, чието телосложение никак не е подходящо за работа на нивите, се отличава от останалите с жив ум. След завършване на основното си образование, на 17-годишна възраст той влиза в неререформирания орден на Пресвета Богородица Кармилска. Получил докторат по философия в Рим, при завръщането си в Холандия той основава едно, а след това и второ списание за духовност, преди да му бъде поверена катедрата по философия и по история на мистиката в Католическия университет в Нимег. По същото време той става настоятел на новооснования в същия град манастир. Паралелно с преподавателската си работа той развива огромна апостолска дейност: безбройни конференции, редакция на статии (около 800 на брой) и работа, свързана със скъпата за него кауза за единството на християните. Силата за всичко това той черпи от интензивния си духовен живот. Брандсма е човек на молитвата: „Молитвата е живот, а не оазис в пустинята на живота.“

По случай провъзгласяването му за блажен на 3 ноември 1985 г. папа Йоан-Павел II каза: „Това, което най-много ни възхищава в живота на отец Брандсма, е именно все по-голямото разгръщане в него на Христовата благодат. В това се състои тайната на широко то му поле на дейност, тук е изворът на тази винаги свежа вълна на братолюбие.“

„Не трябва да се слага в сърцето едно разделение между Бог и света - твърди отец Титус, - а трябва да се гледа света, имайки винаги предвид самия Бог.“ Дълбоко съединен с Него във всички обстоятелства на живота, отец Брандсма става извор на оптимизъм и радост, на подкрепа и надежда за всички, които го обкръжават. Според него „важното е да откриеш Бог като основа на нашето съществуване първо чрез разума, после чрез един постоянен съзерцателен пог-

лед... Ние трябва да носим на нашите братя живия образ на Господ: това е единственият начин да ги спечелим за Него“.

Тази жива икона на Господ, която бе той самият, отец Титус ще бъде принуден да носи чак до концентрационния ад на нацистка Германия. На 19 януари 1942 г. той е арестуван от Гестапо. Всъщност, бидейки национален съветник на католическите журналисти в страната, той бе изпратил окръжно писмо до всички редактори, за да ги прикани да не се подчиняват на нацисткото иго. „Но - възкликва той един ден от своята университетска катедра - дори ако това ново езичество осъжда и отхвърля любовта и я нарича „слабост“, живото свидетелство на любовта ще подновява постоянно нейната сила да печели човешки сърца.“

Това живо свидетелство на любовта ще стане за отец Брандсма именно мъченичеството.

Отведен в затвора в Шевениген, после в Амерсфоорт и в Клев, на 13 юни 1942 г. той е закаран в концлагера в Дахау. Титус, чието здраве е било винаги крехко, е определен за тежка работа на полето. Единадесет часа дневно трябва да преобръща пръст с бел. Храната е недостатъчна, но въпреки това отецът намира начин да отдели от нея за своите другари. Той е всичко за всички, потопен в дълбоко съсредоточение, което впечатлява всеки, доближил се до него. Малък и несръчен, той става прицел на нацисткия шеф Валтер Тиел, който жестоко го бие при всеки отдал му се случай. Знаейки

добре, че този, който върши зло, е по-достоеен за съжаление, отколкото онзи, който го понася, отче винаги призовава от Господ прошка за своя палач, запазвайки спокойствието и усмивката си.

Попаднал в ръцете на лекарите, които в лагера вършат опити над хората, той още намира сила не само да се моли, но и да говори и да развеселява останалите болни от стаята. По-късно след двудневна кома - резултат на един от опитите върху него, един от лекарите решава да му инжектира смъртна доза. Това става на 26 юли 1942 г.

Целият живот на отец Брандсма свидетелства за дълбоко убеждение, което притежаваше и което има универсална стойност. Това, което той провъзгласи пред жителите на Нимег, преди да бъде арестуван и закаран в концлагера, ние можем да приемем не само като едно послание, а като нещо повече - като мисия за нашето време: „Макар че новото езичество не иска повече да има любов, любовта ни ще спечели сърцата на езичниците. Практиката на живота ни ще направи винаги отново любовта да има побеждаваща сила, която ще спечели и свърже сърцата.“

Дори в ада на Дахау отец Титус успя да свидетелства за тази неунищожима сила на Любовта, която е самият Христос, на Когото той се отдаде всецяло.

В първия си затвор в Шевениген той започна да пише житието на света Тереза Авилска, от което са запазени първите седем глави.

Той написа също и тази поема на Исус:

„Когато Те виждам разпнат, чувствам, че ще ме обичаш като особен приятел... Ако това ми дава да понасям един кръст в повече, всяко страдание е за мене добро, защото ще Ти приличам повече. Щастлив съм в моите мъки, защото мъчение ли е това, което ще ме съедини с Теб? О, остави ме сам в този студ... Аз нямам вече нужда от никого... Самотата вече не ме плаши... Понеже Ти си близо до мен и понеже тъй добре Те намерих... Остани, остани, Ти си благ за мен... И нищо не е трудно в Твоето присъствие.“

Кармил „Свети Дух“, София

Папа Франциск поучава

В проповедта си на 5 юни папа Франциск се спря на историята на Тобия и Сара от първото литургично четиво за деня: двама праведници, преживяващи драматични ситуации. Тобия ослепява, въпреки че върши добри неща, при което рискува дори живота си. А Сара се омъжва за седем мъже, които умират преди първата брачна нощ. В голямата си болка и двамата умоляват Бог да ги остави да умрат: „Това са хора в кризисни ситуации, които търсят изход. Те се оплакват, но не проклинат“, каза папата.

„Да се оплакваш пред Бог не е грях. Един свещеник, когато познавах, каза веднъж това на жена, която се оплакваше на Бог за нещастieto си: „Но, госпожо, това е форма на молитва. Продължавайте.“ Господ усеща нашето оплакване, той го чува. Да помислим за големите: за Йов, когато в трета глава казва: „Да се провали денят, в който се родих“ (3, 3), или за Йеремиа в двадесета глава: „Проклет да е денят, в който се родих“ (20, 14). Те се оплакват и като проклинат, но не Господ, а ситуацията, нали? Това е човешко.“

Има много хора, преживяващи кризисни ситуации: недокоранени деца, бежанци, болни в последния стадий. В Евангелието за деня (Мк., 12, 18-27) няколко садукее поставят Исус пред кризисната ситуация на една жена - вдовица на седем мъже. Но те не говорили за това от сърце.

„Садукееите говорели за тази жена, като че ли става въпрос за лаборатория, всичко напълно стерилно, всичко изчистено... Като за някакъв отвлечен морален казус. Когато мислим за тези хора, които толкова много страдат, мис-

лим за тях сякаш се касае за морален казус, за идея... Или пък мислим със сърцето си, с плътта си? Не ми харесва това, когато понякога говорим за тези ситуации чисто академично, не по човешки, понякога със статистики в ръка... В Църквата има много хора, намиращи се в подобна ситуация.“

В тези случаи е необходимо да се направи това, което прави Исус: да се молим. „Да се молим за тях. Те трябва да влязат в сърцето ми, трябва да ме обезпокоят: моят брат страда, моята сестра страда. Да, тук е тайната на общението на светците: да се молим на Господ: „О, Господи, погледни този - той плаче, той страда.“ Да се моля, ще си позволя да го кажа - с плътта: нашата плът трябва да се моли. Не с идеите. Да се молим със сърцето.“

Въпреки че Тобия и Сара се молели на Господ да умрат, „те ни дават надежда“, подчерта папа Франциск в заключение, „защото Бог ги приема по свой начин и не оставя Тобия да умре, а го лекува, а на Сара подарява накрая съпруг. Молитвата винаги прониква в славата на Бог, винаги, когато е молитва на сърцето“. Но ако става въпрос за случай на морал, „както станало с това, за което говорели садукееите, тя никога няма да проникне, защото не излиза от нас самите - защото не ни интересува. Това е интелектуална игра.“

Папата призова да се молим за всички, които живеят в драматични ситуации и много страдат, така че викаят като Исус на кръста: „Отче, отче, защо си ме оставил?“ „Да се молим молитвата ни да стигне в целта и да бъде за всички нас малко надежда.“

По www.catholic-news.bg

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни и самотни възрастни хора

Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори. Помогни на един болен и самотен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом.

Домашни грижи на „Каритас“! Защото сме хора!

Повече за кампанията ни можете да прочетете на <http://www.caritas-bg.org/>

Българи конвенчуалци

От стр. 1

помни техния живот и дело, както и съхраняване на историята, тъй като за много от тях писмените следи са оскъдни.

Във форума взеха участие апостолическият нунций архиепископ Януш Болонек, епископ Христо Прошков - председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, монс. Блажей Крушилович от Полша, отец Яцек Цупински - асистент на генералния настоятел на отците францисканци конвенчуалци, отец Виеслав Пъзио - провинциален настоятел на отците, свещеници от ордена на отците конвенчуалци и капуцини, мирски свещеници от Софий-

ско-Пловдивския диоцез, сестри от различни конгрегации и много миряни. Симпозиумът бе уважен и от г-н Лешек Хенсел - посланик на Република Полша в нашата страна.

Програмата на симпозиума започна със света литургия, предствоятелствана от апостолическият нунций Януш Болонек. Той благодари за поканата да участва в тържеството, организирано в чест на българските събратя на отците францисканци, които са се ангажирали за разпространението на католическата вяра в България и са положили много усилия за развитие на църковните структури в страната ни. В размишлението си по

време на проповедта монс. Болонек пожела да обърне внимание на бъдещето, търсейки вдъхновение в службата на наследника на Петър - папа Франциск, и Новата евангелизация, препоръчана от синода на епископите. В заключение той отправи пожелание към всички синове и дъщери на францисканското семейство новият римски понтифекс да е призив за по-голяма последователност и вяност, дарена от Христос на Църквата чрез свети Франциск от Асизи.

Симпозиумът бе открит с представяне на биографията на отец Йосиф Кривчев - първия българин, който постъпва

в ордена и с когото започва Францисканското конвенчуалско присъствие в България. Биографиите бяха представяни от отците конвенчуалци, от роднини на свещениците (отец Младен Плачков говори за своя пра-прачицо отец Венко Плачков) и от хора, които са събрали данни за живота им. След това епископ Христо Прошков, монс. Блажей Крушилович и отец Виеслав Пъзио споделиха свои впечатления за отците от ордена, които са познавали.

Събраните материали и свидетелства за отците конвенчуалци ще бъдат издадени в книга.

Жана СТОЕВА

На 19 май 2013 г. поклонническа група от енория „Света Анна“ - село Малчика, отпътува към Рим за аудиенцията с папа Франциск. Организатор и водач на групата ни беше отец Ремо Гамбакорта, енорийски свещеник в енорията.

Нашето поклонничество включваше много светилища, манастири и духовни места.

Първата ни спирка бе светилището на свети Габриел край Терамо, където останахме и пренощувахме. На сутринта след литургията се запознахме с живота на светеца, който е покровител на младежите, посетихме новата черква на светилището, криптата на светеца и останахме известно време за молитва. На следващия ден тръгнахме за Ланчано - град в Италия, известен с евхаристичното си чудо, град, в който Бог ни даде ясен знак за реалното присъствие на Исус Христос в тайнството Евхаристия. Всички заедно обожаваше живия Исус в храма „Свети Франциск“. В следобедните часове отпътувахме за Фосачесия, за да посетим черквата „Свети Йоан Кръстител над Венера“, след което се прибрахме за литургия и вечеря отново в светилището „Свети Габриел“.

И така, в ранното дъждовно утро на 22 май 2013 г., заредени с вяра, радостни и с приповдигнат дух потеглихме към Рим и по-точно към площад „Свети Петър“ за аудиенция с папа Франциск - крайна цел на нашето поклонничество. Групите, пристигащи на площада, бяха многобройни. Хиляди хора, събрани заедно с една-единствена цел - да бъдем с Исус Христос, защото всички ние, поклонниците, се бяхме събрали в Негово име, в името на нашия Господ, за да се срещнем с Петровия наследник папа Франциск. Разгледахме базиликата „Свети Петър“, където е погребан първият епископ на Рим - свети апостол Петър, чиито мощи са раз-

Поклонничество със силна вяра

положени точно под олтара.

След срещата ни със Светия отец всички поклонници от Никополска епархия се отправихме към черквата „Света Мария трас Тевере“, където отец Ремо отслужи тържествена литургия. Вечерта вече бяхме в Мадона Де Ла Стела, където отново отседнахме при свещеници пасионисти. На следващия ден посетихме Кашия - светилището на света Рита. Запознахме се с живота й и с трудния път, който е изминала до светостта, и след литургията всеки от нас остана насаме със своите лични молитви пред света Рита - светицата на невъзможните неща, чието тяло и до днес е непокътнато. И... дойде ред на Асизи - родния град на свети Габриел и свети Франциск. Посетихме черквата „Дева Ма-

рия на Ангелите“ и черквата на света Киара „Сан Дамиано“. Поклонничеството ни продължи с разглеждане на базиликата „Свети Франциск от Асизи“, в която е погребан основателят на францисканския орден свети Франциск. Базиликата е разположена до манастира и се издига високо над околните места.

На сутринта след литургия и закуска отпътувахме за България. Цялата група извървя този път към Бог с отворени сърца, силна вяра, радостни и щастливи от преживяното. Благодарим на всички от конгрегацията на пасионистите в манастирите: „Свети Габриел“, Фосачесия и „Мадона Де Ла Стела“, които направиха нашето поклонничество доста приятно.

Даниела ДРАГОЕВА

Среща между Светия отец и фра Метю Фестинг

15 минути продължи частният разговор между папа Франциск и фра Метю Фестинг, 79-ия Велик магистър на Военния орден на Малта. Следваше го делегация от 11 офицери. Визитата при папата по традиция е по повод празника на свети Йоан Кръстител (24 юни), покровител на хоспита-

лиерския орден. В края на аудиенцията имаше размяна на подаръци: от страна на папата - един триптих от папски монети, от страна на фра Метю - един медал.

Тази година орденът на Малта чества 900 години от своето официално признаване - с була от 15 февруари

1113, издадена от папа Паскал II. През юни институтът „Сервантес“ в Рим бе домакин на фотографска изложба, свидетелстваща мисията на общността - „В служба на бедните и на страдащите в Църквата и в света“.

Ливан Маронитският патриарх Бутрос Рай посвети нацията на Непорочното сърце Мариино

Маронитският католически патриарх на Антиохия Бешара Бутрос Рай посвети ливанската нация и Близкия изток на Непорочното сърце Мариино, отправяйки молитвата всички народи от региона да бъдат „освободени от греховете на разделението, агресията и насилията“. Тържествената церемония се състоя в неделя вечерта на литургия в богородичното светилище в Хариса в присъствието на ливанския

президент Мишел Сюлейман и министър-председателя Таммам Салам. В проповедта си кардинал Рай присъедини към тържествения акт и мюсюлманите, припомняйки, че Ливан е единствената страна, в която празникът Благовещение се чества заедно на 25 март от християни и мюсюлмани като национален празник. Маронитският патриарх изтъкна и спешната нужда от помирение между двете противоположни

политически коалиции в страната, които „компрометират нейния образ и възпрепятстват националното съжителство“, парализирайки институциите и тласкайки ливанците към въвлечане в сирийския конфликт. Католическият йерарх подчерта и пълната подкрепа към ливанския президент Сюлейман, като определи редовната ливанска армия като „законен защитник“ на Ливан.

QUO VADIS? (Къде отиваш?)

Темата на този материал и заглавието му и имат, и нямат общо с въпроса, отправен от апостол Петър към Исус (Quo vadis, Domine? Къде отиваш, Господи?) на Виа Апия, когато апостолът бягал от Рим, за да избегне мъченическата смърт, а Исус вървял към Рим... Отговорът на Исус бил: „Отивам в Рим, за да бъда отново разпънат!“ Така Петър разбира, че Исус иска от него да се върне в Рим и да посрещне мъченичеството... Всички знаем как е умрял свети Петър, т. е. приел е кръста си!

По-скоро този въпрос „Къде отиваш?“ може би сега Исус иска да ни го зададе, ужасен от неотдавнашните позорни събития, засегнали една католическа европейска страна - Франция, и решението на антиклерикалното ляво правителство „да бъде в крак със съвременните тенденции за уважаване на личността и на т. нар. различни и да даде официално зелена улица за т. нар. хомосексуални бракове. Необходимо е да се внесе уточнението, че думата „брак“ дори в светския смисъл на думата означава съюз между двама разнополови индивиди, които образуват най-малката клетка на обществото - семейството, и от която клетка впоследствие произлизат други индивиди...

Дори комунистическата антирелигиозна доктрина не посма да пипне тази най-важна градивна единица на обществото! Когато обаче тази основна клетка на обществото бъде засегната, то целият социален организъм започва да страда... изкривява се, деформира се, получава се... един голям катаклизъм. Брак просто не може да има, ако индивидите не са от два различни пола; неслучайно го наричат „съюз“, „обединение“ на онези, които били различни... Какво право имат, питам аз, като са различни, да налагат протиестествени закони? С какво право рушат съдби? Нали е ясно за всички, че последствията от тези грозни действия ще засегнат бъдещите поколения с осакатени в психологическо отношение млади хора?!

Джандър теорията излиза с абсурдното твърдение, че полът е въпрос на определяне, а не на даденост от Бог! Т.е. казано по-просто, някой, роден от мъжки пол, „решава“,

че е жена с всичките трагични последствия от това решение, което води до омаскаряване на още същества, свързвайки се с тях в бутафорен съюз... Но уви, злините не свършват дотук. Известно е, че злото никога не идва само... Следва желанието този съюз да осиновява деца! Отворете се, небеса!!!

Боже, прости им, те не знаят какво вършат!

Питам се тези деца, растящи в подобна обстановка, на кого ще казват „мамо“ и на кого „тате“ и дали тези думи ще запазят съдържанието и духа, приели през вековете... Не бих искала нито едно дете, родено на тази земя, да попадне в такава обстановка! Ето защо Франция пламна и не се примирява с нещастията, което я сполетя! Ето защо всич-

Художник Анибал Карачи, около 1601 г.

ки нормално мислещи хора не спират да протестират срещу този абсурд. Интересно дават ли си сметка за последиците управниците, които - било поради безотговорност, било за пари, било за угода на някои лобита, било за да направят чисто и просто нещо напук на Църквата - със закона „Тобира“ отвориха кутията на Пандора... Може би тези господа трябва да прочетат ако не Евангелието, което явно недолюбват, поне гръцката митология!

Би извикал вбесен Исус на третия раб от притчата за талантите: „О, ти лукави и лениви рабе, така ли използваш талантите, които ти дадох?... Негодния раб хвърлете във външната тъмнина: там ще бъде плач и скърцане със зъби. Като рече това, извика: който има уши да слуша, нека слуша!“

В заключение ще кажа, че както Исус е носел Своя кръст и ученикът Му апостол Петър - своя, така и всеки от нас трябва да приеме да носи събитения си кръст независимо дали му харесва или не (че кой си харесва кръста!). Просто има някои неща, които не можем да променим, каквито са например мястото, където сме се родили, майка си, баща си, полът...

Маргарита ВАСИЛЕВА

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1476)
юли 2013 г.

Когато шопингцентровете изместват катедралите

Или коя е истинската опасност пред Европа според Ото фон Хабсбург

Ото фон Хабсбург е един от радетелите за Европейски съюз, за когото европейската мечта е цел и смисъл на живота, а не отвлечен идеал, един европеец по убеждение и по заслуги.

На 20 ноември 2012 г. се навършиха 100 г. от рождението на човека, роден като наследник на Хабсбургите, последен официален глава на династията, приживе гражданин на четири държави - Австрия, Германия, Унгария и Хърватска, притежател на дипломатически паспорти на други четири страни - Испания, Монако, Ватикан и Малта, починал на 4 юли 2011 г. като завършен европеец. Европеец, който - по думите на австрийския канцлер Волфганг Шюсел - по уникален начин олицетворява общоевропейското мислене и го разпространява още във времената, „когато над континента бе легнала сянката на мрака“.

Преди II световна война Ото фон Хабсбург се бори срещу нацизма, за което е осъден на смърт задочно, след войната се бори срещу сталинизацията на източноевропейските държави и започва активна кампания за обединение на континента заедно с основателя на Паневропейския съюз граф Ричард Куденхов-Калерги, когото наследява като президент на съюза от 1973 г. до 2004 г.

Като депутат в европейския парламент още от първите избори през 1979 г. до 1999 г., когато се пенсионира, той се бори за народите зад Желязната завеса, за правото на самоопределение, за правата на малцинствата и за бързото разширяване на съюза след 1989 г. Доказателство за това са заслугите му като инициатор и патрон на паневропейския пикник на австрийско-унгарската граница през 1989 г.; тогава за пръв път се отваря Желязната завеса и стотици немци от ГДР за пръв път я напускат легално. С този акт съдбата на Желязната завеса се предрешава и премахването ѝ става факт само след броени месеци.

Приносът на Ото фон Хабсбург за реализирането на европейската мечта бе изтъкнат след смъртта му и от Жозе Мануел Барозу: „Напусна ни велик европеец, дал значителен тласък на европейския проект през богатия си живот... Имаше основен принос за премахването на желязната завеса и мирното обединение на целия континент, който беше разделен твърде дълго.“ Многобройните му заслуги в борбата за победата на европейските ценности и свободата на народите, олицетворени със създаването и разширяването на Европейския съюз, се подчертават категорично от най-високите трибуни и институции. Но идеите му за европейската мечта далеч не се изчерпват с така приетата европейска конституция. В нея липсва най-важната му идея за създаването на един истински неразрушим европейски дух - идеята за основополагащото място на хрис-

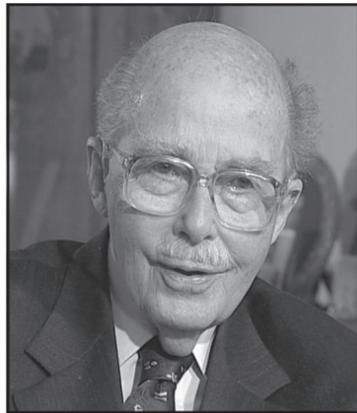
тианските ценности.

В интервю за „Kirche in Not“ през 2007 г. Ото фон Хабсбург казва: „Борбата за душата на Европа е борба за връзката с Бог в конституцията“. Без Бог, казва той, човечеството е обречено да бъде погълнато от материализма, т.е. от дявола, което според него е едно и също. И тази опасност той вижда още в самото начало на сталинизацията на част от европейските държави.

Най-яркото свидетелство за неговото целенасочено, последователно и дълбоко осъзнато убеждение в правотата на идеята му за незаменимата нужда от християнските ценности за изграждане на една истински демократична Европа е неговата реч пред Бундестага, произнесена в Бон на 14 октомври 1952 г. В тази реч той за пръв път формулира ясно и категорично две идеи. От една страна, това е идеята за неделимата цялост на Европа и европейските народи, които населяват всички части на континента, и която е немислима разделена, така както неделими в народните пословици на немците са „татко Рейн и майка Дунав“. Същевременно той изтъква пагубните последици от географското разширение на границите на СССР до Средна Европа и го нарича „абсурд, който застрашава жизнените устои на европейските страни“. В неговата реч се изтъква, че естествената сигурност на континента, осигурявана винаги от Карпатите, Судетите и Алпите, е нарушена от попадането им в ръцете на една азиатска империя. „Комунистическата окупация на Изтока на Европа има не само твърде големи последици за политическата структура на западноевропейските страни, но и за демографската ситуация, тъй като прогонва на Запад с антихуманната си политика големи маси от населението. Загубата на 1/3 от европейската територия след попадането ѝ в сферата на сталинизма нарушава и икономическото единство на континента.“

За пръв път в тази реч Ото фон Хабсбург формулира не само неделимостта на Европа и пагубните последици от разделението ѝ за развитието на континента, но отива и по-далеч. По отношение на перспективите на проходящата тогава общоевропейски проект за обединение на няколко водещи западни държави той казва недвусмислено в пряк текст: „Един дългосрочен строеж на Европа може да бъде успешен едва когато политическото и икономическото положение на Изтока на нашия континент се промени коренно; когато т. нар. сателитни страни отново станат част от западния свят и Германия отново се обедини.“

Тази идея за неделимостта на континента, за неотделимата принадлежност на източните страни към Европа и за немислимостта в развитието им поотделно прозвучава близо четири десетилетия преди да падне Желязната завеса и 50 години преди да бъдат прие-

ти в Европейския съюз (през 2004 г.) първите няколко страни от бившия комунистически лагер.

Ото фон Хабсбург доживя осъществяването на идеите, за които работи през целия си съзнателен живот. Става свидетел как наистина „чрез жертви и търпение, решителност и хладен реализъм съдбата би могла да бъде преобърната и нашата християнска цивилизация отново да се разшири на Изток“ - както казва в речта си в Бон през 1952 г. Той изтъква уроците от развитието на европейската история, която потвърждава, че мирното ѝ развитие е възможно само когато всички народи са част от едно наднационално обединение, общност, която да осигури и самоопределението, и равностойната им роля. Вековната обща история на страните от Дунавския регион в рамките на Свещената римска империя са ги направили взаимно свързани и взаимно зависими с връзки, които не могат според него да бъдат изкуствено разкъсани. И осно-

вата на тази неделима основа са християнските ценности - обединяващото звено, спойката на европейската култура и история.

В тази реч още тогава, през 1952 г., той изтъква опасността от подриването на християнските устои на европейската култура от материалистичния натиск на комунизма, на който са подложени „нашите потиснати братя на Изток“. В неговото виждане за единна, обединена и цялостна Европа християнските ценности играят основополагаща роля. В тях той вижда надеждата за един жизнеспособен съюз, който черпи силите си от своите корени, възплътени в черквите и катедралите из цяла Европа, в християнските традиции и обичаи на европейските народи. Това е най-силното оръжие срещу разрушителната сила на материализма според него.

За него християнството не само обединява Европа - то я олицетворява.

Това той обяснява простичко в интервюто си за в. „Капитал“ от 27 септември 2003 г.: „Станах европеец, когато бях в Америка. Ако погледна назад, един от най-щастливите дни в живота ми беше, когато се връщах в Европа. Пътувах с кораб и когато приближихме брега на Португалия, там имаше малък град, а в центъра му стоеше катедрала. И това беше всичко. Разбирате ли? Град, в центъра на който има катедрала, а не голям шопингцентър. Това е Европа! Толкова е просто...“

Весела ПЕЛОВА

Папа Франциск няма да почива в Кастел Гандолфо през лятото и ще остане в Casa Santa Marta

Папа Франциск ще наруши още една дългогодишна традиция във Ватикан. Говорителят на Светия престол отец Федерико Ломбарди, SJ, съобщава, че тази година папата няма да проведе летния си отход в Кастел Гандолфо, а ще остане в Casa Santa Marta. Все пак от 8 юли 2013 г. за известно време ще спре отслужването на превърналите се в традиция за този понтификат утринни литургии в параклиса „Santa Marta“.

В същото време в свое комунике, разпространено на 6 юни, Префектурата на Папския дом съобщава, че по време на летния период се отменят всички частни и специални аудиенции при Светия отец.

През юли генералните аудиенции в сряда (3, 10, 17 и 31 юли) се отменят. Те ще бъдат подновени на 7 август във Ватикан.

От понеделник, 22 юли, до петък, 29 юли, папа Франциск ще бъде в Бразилия, за да участва в Световната младежка среща.

По www.catholic-news.bg

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1476)
юли 2013 г.

За да можем да молим „Отче наш“, сърцето ни трябва да бъде в мир с братята

От стр. 1

много анонимно. На теб! На мен! Той е този, Който те придружава в твоя път; Той познава целия ти живот. Всичко - това, което е добро и което не е добро. Той знае всичко. Ако не започваме молитвата с тази дума, произнесена не просто с устата, а със сърцето, тогава не можем да се молим като християни.

„Татко е силна дума, която отваря вратите“, каза папата. В момента на жертвата Исаак забелязва, че нещо не е наред, защото го няма жертвеното животно, но той се доверява на своя баща, „хвърля притеснението си в сърцето на своя баща“. „Татко“ е думата и на онзи син, който си тръгва със своя дял от наследството, а след това отново иска да се върне у дома. И онзи баща „го видял, че идва и забързал насреща му и се хвърлил на врата му“. „Татко, съгреших“ - това е ключовата дума за всяка молитва...

„Ние имаме един баща, който е много близо, нали? Който ни прегръща... Всички грижи и тревоги, които можем да имаме - да ги оставим на бащата; той знае от какво имаме нужда. Какво? Кой баща?

Моят баща? Не! Нашият баща! Защото аз не съм единствено дете, никой от нас не е; и ако не мога да бъда брат, тогава трудно ще мога да бъда дете на този баща, защото той е баща на всички. На мен, разбира се, но и на другите, на моите братя. И ако не съм в мир с моите братя, не мога да му казвам „татко“.

Така се обяснява фактът, че Исус, след като ни е научил на „Отче наш“, подчертава: „Ако

не простите на човеците, тогава и вашият Отец няма да ви прости прегрешенията“ (срвн. Мт. 6, 15). „Толкова е трудно да прощаваш на другите“, каза папата, „наистина трудно, защото винаги носим у себе си тази неприязън и си мислим: „Този ме наби, но само почакай... ще му го върна тъпкано.“

„Не, не, не можем да се молим, когато имаме врагове в сърцето, с братя врагове в сърцето не можем да се молим“ завърши Светият отец своите размисления. „Това е трудно. Да, трудно е, не е лесно. Разбирам го. Не мога да казвам „Отче наш“, защото този ми направи това и това... Не може така! Такива трябва да заминат за ада, нали? Те нямат нищо общо с мен!“ Да, наистина не е лесно. Но Исус обеща Светия Дух: Той е, Който ни учи как отговорно, от сърце да казваме „Отче“ и „наш“.

Да молим днес Свети Дух да ни научи да казваме „Отче“, да ни научи да можем да казваме „Отче наш“, като склучим мир с всички наши врагове.

По www.catholic-news.bg

Ник Вуйчич: Бог има планове за всеки от нас

(Продължава от бр.6)

По улиците видях купища смет и вонящи отпадъци. Бихме си помислили, че хората, живеещи тук, са обзети от отчаяние... Да, животът им е труден. Но тези, с които се срещам, се грижеха един за друг, бяха щастливи и преизпълнени с вяра. Египет е 90 процента мюсюлманска страна. Градът на боклукчиите е единственият почти изцяло християнски квартал на Кайро. Близо 98 процента от местното население са коптхристияни.

Виждал съм множество коптори в различни кътчета на света. Тези в Кайро за мен бяха най-ужасните и отблъскващите. Но в този миниатюрен свят цареше удивително топли и дружелюбна атмосфера. В малката бетонна черква се събраха да ме слушат около 150 души. Когато заговорих, бях поразен от радостта и щастията, излъчвани от тези хора. Рядко съм се чувствал толкова щастлив и буквално се къпех в тяхната любов. Разпитвах хората как се е изменил животът в района благодарение на Божията воля. Вярата ги извисяваше над житейските трудности. Надеждите им бяха свързани не със земния живот, а с вечния живот. Те вярваха в чудеса и благодаряха на Бог, че Той съществува и че Той прави нещо за тях. И аз им разказах как Исус е изменил и моя живот. На тръгване оставихме на няколко семейства ориз, чай и малко пари, с които можеха да си купят храна за няколко седмици. Бяхме докарали спортна екипировка, футболни топки и въженца за скачане за децата. Веднага ни поканиха да поиграем с местните деца. Ние се веселяхме и радвахме на живота, макар че се намирахме в коптори в пълния смисъл на думата. Никога няма да забравя тези деца и техните усмивки. За сетен път се убедих, че можеш да бъдеш щастлив при всякакви обстоятелства - необходимо е само да вярваш в Бог.

Как бедните деца могат да се смеят? Как могат да се радват затворниците? Тези хора се бяха издигнали над обстоятелствата, които се намираха извън техния контрол и разбиране. И затова се бяха съсредоточили върху това, което можеха да разберат и контролират. Моите родители бяха постъпили по същия начин - бяха се опрели на Божието слово. Всичко в този живот става според Неговия план и цел.

[...]

Сложното дете

Неотдавна моите родители ми разказаха откровенно за своите страхове и кошмари, измъчвали ги след раждането ми. Докато съм растял, те, разбира се, не са ми давали

да разбере, че аз не съм детето, за каквото те винаги са мечтаели. След раждането мама се страхувала дали въобще ще може да ме гледа. Баща ми също не бил уверен в моето щастливо и безоблачно бъдеще. Ако съм щял да се окажа безпомощен и неспособен да се справя с житейските трудности, то, както му се струвало, било по-добре да умра. Родителите ми обсъждали разни възможности. Мислели си даже да ме дадат някому; бабите и дядовците ми били готови да се грижат за мен. Но в края на краищата отхвърлили тези мисли, решили, че са длъжни да ме отглеждат и възпитават самостоятелно. Те съумели да преодолеят своята мъка и решили да направят своя физически непълноценен син максимално „нормален“, доколкото е възможно. Родителите ми били дълбоко вярващи хора. Те продължавали да смятат, че щом като Бог ме е създал такъв, за това си е имало причини.

Някои травми зарастват по-бързо, ако човек се движи. Същото може да се каже и за житейските трудности. Да предположим, че сте загубили работата си. Или не върви личният ви живот. Може би са ви се натрупали неплатени сметки. Не си разваляйте живота, жалвайки се за несправедливостта на сполетелите ви изпитания. По-добре гледайте напред. Може би ви очаква нова, поинтересна и добре платена работа. А вашите лични отношения се нуждаят от трус, или - кой знае - ви предстои среща с прекрасен човек. Не е изключено финансовите трудности да ви вдъхновят за откриване на нови начини за икономии и спестяване и вие ще станете богат човек.

Ние не винаги можем да коригираме житейските обстоятелства. Много неща стават не по наша вина.

Много неща вие не сте в състояние да спрете. Можете или да се предадете, или да продължите да се борите за по-добър живот. Аз ви съветвам да проумеете - всичко става по определена причина. Всичко, каквото и да става, всичко е за по-добро.

В ранното си детство бях убеден, че съм прекрасно дете, очарователно и обичано както всички деца на земята. Аз не разбирах, че се отличавам от другите, не съзнавах, че в моя живот ще има много проблеми. И това щастливо неведение бе моето благословение.

На нас ни се падат толкова изпитания, колкото сме способни да преодолеем. Повярвайте ми, на всяко ваше усложнение и проблем се пада много повече благодат, отколкото можете да си представите. И с нейна помощ вие ще можете да преодолеете всичко в този свят.

Господ ме е дарил с поразителна настойчивост. Полу-

чил съм от него не малко дарове. И много скоро се убедих, че даже без крайници притежавам физическа сила и добра координация. Аз бях тромав, но на моята възраст всички деца са такива. Аз бях палавник - както всички мои връстници.

Родителите ми много се занимаваха с мен, опитвайки се да ме обучат на по-удобен начин за изправяне, но аз държах на своето. Мама се опитваше да ми помогне, слагайки на пода възглавници, за да мога да ги използвам за изправяне. Аз се научих да се изправям, опирайки чело на стената и „катерейки се“ по нея. Поради някаква причина ми се струваше, че е много по-добре да се опра с чело на стената и да се „катеря“ по нея. Винаги правех всичко по своему, даже и то да беше трудно!

В ранното си детство можех

Ник Вуйчич с тенисиста Новак Джокович

да използвам само главата си - сигурно заради това толкова бързо и силно се разви моят интелект (шегувам се, разбира се!). Освен това врътъм ми заякна като на биче, а челото ми стана толкова здраво, че и куршум не би го пробил. Разбира се, родителите ми постоянно се безпокояха за мен.

Как ще съумее да се изхраня? Как ще учи в училище? Кой ще се грижи за него, ако се случи нещо с нас? Как ще живее самостоятелно?

Родителството изобщо не е лека работа, дори при здрави деца. Но най-големите ви страхове могат да се превърнат в приятна изненада. Много често животът се обръща към по-добро.

Една от най-хубавите изненади в моето детство стана контролирането на моето мъничко ляво стъпалце. Аз инстинктивно го използвах, за да се отблъсквам, да ритам, да се подпирам и повдигам. Родителите ми и лекарите смятаха, че този миниатюрен крайник може да се използва още по-активно, тъй като имаше две пръстчета, но те бяха сраснати по рождение. Лекарите предложиха да се направи операция за разделянето на пръстите, за да мога да ги използвам - да държа писалка, да прелиствам страници и да изпълнявам други функции.

Тогава ние живеехме в Мелбърн, където медицинс-

кото обслужване беше на много високо равнище. С мен се занимаваха най-добрите професионалисти. Докато лекарите ме подготвяха за операция, мама им съобщила, че почти постоянно имам висока температура. Те трябваше внимателно да следят да не получа прегриване. Тя знаела вече историята на друго дете без крайници, което по време на операцията получило прегриване и мозъкът му бил сериозно увреден.

Особеността на моя организъм бе предмет на постоянни шеги в семейството. Родителите ми казваха: „Когато на Ники му е студено, патиците просто замръзват.“ Шегите са си шеги, но ако много се занимавах, разстройвах се или дълго време прекарвах на силна светлина, температурата ми рязко се покачваше. За да не получа прегриване, трябваше непрекъснато да

внимавам за себе си.

„Моля ви, следете внимателно за температурата му“, казала мама на хирурзите. И макар лекарите да знаеха, че майка ми е медицинска сестра, те се отнесоха лекомислено към молбата ѝ. Успешно извършиха операцията за разделяне на пръстите, но бяха забравили за това, което тя им бе казала. От операцията бяха извели мокър, защото не бяха се погрижили за температурата ми, а после започнаха да я свалят, увивайки ме в мокри чаршафи, слагайки по тялото ми пакети с лед, за да избегнат опасността за мозъка.

Мама бе извън себе си от ярост. Лекарите изпитаха върху си славянския гняв на Душка!

И все пак, когато изстинах (в буквалния смисъл на думата), животът ми стана значително по-добър. Придобитите отново пръсти бяха за мен голяма помощ. Те работеха не така, както се бяха надявали лекарите, но аз се приспособих. Удивително е какво можеш да направиш с помощта на едно миниатюрно стъпалце и чифт пръсти при липсата на ръце и крака! Операцията и новите технологии ми помогнаха да овладя ползването на специална електронна инвалидна количка, на компютър и мобилен телефон.

На мен не ми е известно с какъв проблем се борите вие.

Аз не се опитвам да се преструвам, че съм преживял нещо подобно. Но помислете си само през какво е трябвало да минат моите родители след раждането ми. Представете си какво са чувствали и колко мрачно им е изглеждало бъдещето.

Възможно е сега и вие да не виждате светлина в края на вашия собствен тъмен тунел, но знайте, моите родители не са си представяли, че техният живот може да бъде щастлив. Знаем това. Те не са си представяли, че техният син ще може не само да живее самостоятелно и да направи кариера, но и да стане щастлив и жизнерадостен човек!

По-голямата част от страховете, които бяха измъчвали моите родители, така и не се сбъднаха никога. Не им бе лесно да ме отгледат, мисля, те ще ви кажат, че освен трудностите в нашия живот е имало немалко смях и радост. Спомняйки си миналото, мога да кажа, че имах удивително нормално детство, в което измъчвах по-малките си братя и сестричката ми точно както всеки по-голям брат!

Може би днес вашият живот ви показва не най-красивата си страна. Вие се съмнявате, че някога той ще стане по-добър. Казвам ви: вие дори не можете да си представите какво щастие ви очаква, ако не се предадете! Съсредоточете се върху своята мечта! Правете всичко, което е по силите ви. Вие имате сили да промените своите житейски обстоятелства. Смело вървете към осъществяването на своята мечта, каквато и да е тя.

Моят живот е роман, който все още е в процес на писане. Вашият живот е вашият роман. Започнете да пишете първата му глава още сега! Напълнете своята книга с приключения, любов и щастие. Изживейте историята, която сами ще предназначите за себе си!

Търсенето на смисъл

Дълго време не вярвах, че ще съумея да се разпореддам със собствената си съдба и да градя живота си. За мен не бе просто нещо да разбира как мога да повлияя на този свят и по какъв път ще мога да вървя. От детството си бях убеден в това, че в моето уродливо тяло няма нищо хубаво. Затова пък никога не ме гонеха от масата за това, че не съм си измил ръцете. Беше ми непозната болката от удариения пръст. Истина е, че подобни „преимущества“ не ме утешаваха особено.

Моите роднини, братовчеди и братовчедки не ми даваха никаква възможност да се самосъжалявам. Никога не ме щадряха, приемаха ме такъв, какъвто бях. Техните заяждания и шуротии ме закаляваха. Вместо огорчение и тъга, аз се научих на веселие и хумор.

- Вижте това момче в инвалидната количка! То е извънземно! - викаха, сочейки ме, братята ми в търговския център. Реакцията на околните предизвикваше у нас неистов смях. Хората просто не разбираха, че децата, досаждащи на детето инвалид, в действителност са най-добрите му приятели.

(Следва)

Материала подготви
Благовеста ЛИНГОРСКА

10

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1476)
юли 2013 г.

Обикновените срещу истинските приятели

- Обикновените приятели никога не ме виждат да плача.

- Истинските приятели имат рамо, подгизнало от сълзите ми.

+ Обикновените приятели не знаят малкото име на най-близкия ми човек.

+ Истинските приятели имат номера на телефона му в тефтерчетата си.

= Обикновените приятели носят бутилка вино на купоните, които правя.

= Истинските приятели идват по-рано, за да ми помогнат в подготовката, и остават до късно, за да ми помогнат в почистването.

~ Обикновените приятели се

сърдят, когато им звъня, след като са си легнали.

~ Истинските приятели питат, защо ми е отнело толкова време да им позвъня.

- Обикновените приятели се стремят да говорят за моите проблеми.

- Истинските приятели се стремят да ми помогнат да се справя с проблемите си.

+ Обикновените приятели гадаят за моите любовни истории.

+ Истинските приятели знаят толкова много подробности, че ако не бяха истински, можеха да ме шантажират с това.

* Обикновените приятели,

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1476)
юли 2013 г.

когато ме посещават, се държат като гости.

* Истинските приятели отварят хладилника и се обслужват сами.

= Обикновените приятели мислят, че с приятелството ни е свършено, когато имаме разногласия.

= Истинските приятели знаят, че няма истинско приятелство, ако не сме имали разногласия.

~ Обикновените приятели очакват винаги да съм до тях, когато имат нужда от мен.

~ Истинските приятели очакват винаги да са до мен, когато имам нужда от тях.

По Интернет

2. Ora et Labora - Молитва и работа

От смп. 5

Свети Бенедикт насърчава силните в своята общност да приемат слабите, без да се възгордяват прекалено, а по-скоро познавайки собствените си слабости, да отправят благодарност към Бог за помощта, която се дава само при условие, че се предава по-нататък на други хора. Затова свети Бенедикт не намалява изискванията, а насърчава и стимулира както силните, така и слабите. Това предпазва от разделение на общността на „шампиони“ и „обикновени състезатели“ и обединява всички в Божията милост, която те осъзнават.

Благоразумието като дар на проникновението е най-важната добродетел на игумена, добродетел на всеки, призван да ръководи и направлява, да образова и въздейства на другите. Такива са изискванията на Бенедикт към игумена: „При издаване на заповеди ще бъде внимателен и благоразумен: било че поръчва духовно или светско нещо, винаги ще знае да прави разлика и ще бъде умерен и ще се ръководи по мъдростта на св. Яков, който казва: „Ако карам усилено един само ден - то ще измре всичият добитък“ (Пр., 64).

Дарбата на проникновение то не само предполага добра оценка на ситуацията или много знания и опит, но преди всичко дистанциране от себе си. Решението не трябва да бъде повлияно от егото, от собствените желания и потребности. Не трябва да му въздейства това, което психологията днес нарича проекция: нерешени проблеми, емоции и импулси, които човек не възприема ясно вътре в себе си и по този начин ги проектира във външния свят. Следователно благоразумието приема за даденост, че човек е опознал себе си чрез точно самонаблюдение, че той разбира своите нужди и е наясно с емоциите и агресията си.

За ранните монаси благоразумието означавало проникновение в душата. Това е дар, който наистина изисква самонаблюдение, но в крайна сметка е дар от Божията милост. Човек трябва да изучава собствените си мисли по отношение на духа, който се проявява в тях. На кого позволих да ме ръководи - на собствения си

дух или на Божия Дух? Откъде възникват различните желания и вътрешни импулси? Те от Бог ли идват или от дявола? В крайна сметка дарбата на проникновението може да се получи само в молитвено общуване с Бог, при проникване в духа на Бог.

Благоразумието е било смятано от монасите за майка на добродетелите. Бенедикт споделя това становище (виж. Пр. 64). Характерно за него е, че той засяга не само духовни въпроси, като например духовното напътствие на дадено лице, но също така говори и за нещата от всекидневието. Светските дела също имат нещо общо с Божия Дух. Аз трябва да реша дали да позволя да бъда ръководен и в чисто времеви въпроси от Свети Дух или от моя собствен дух. Дали ще следвам Божия Дух или ще проявя себе си, например в решението за или против покупката на някаква машина. Така както трябва да върша работата си с молитва, така винаги трябва да взимам решения в ежедневието, като се позовавам на Божия Дух. Духът няма да позволи на моите емоции и неосъзнати потребности да влияят на моите решения. Божият Дух ми позволява да бъда обективен. Той ми позволява да чуя Божия глас в различните неща.

Благоразумието не е нещо произволно, то не се проявява неконтролируемо, като се позовава на вдъхновението на Божия Дух. То означава да чуя Духа, Който ми говори чрез нещата, чрез хора и обстоятелства, Духа, Който се намира в собствените ми неосъзнати желания и нужди и ми дава възможност да разпозная Божията воля в конкретната ситуация.

Днес много хора се научиха отново да слушат Божия Дух. Вярно е, че от време на време човек остава с впечатлението, че капризите на дадено лице си противоречат с Божия Дух. Много пъти в своето обръщане към Духа човек губи равновесие. В тази ситуация Бенедикт може да ни покаже колко трезви трябва да бъдем, за да получим благоразумието, майката на добродетелите, колко трезво трябва в същото време да се вслушваме в Духа на Бога, в хората и в различните ситуации. Уважението към хора-

та и вслушването в Духа вървят ръка за ръка, така че точно проникновението в душата може да ми даде възможност да преценя и да взема по-реалистично и хуманно решение. Според Бенедикт в проникновението в душата няма нищо екзотично. Човек трябва само да прочете съветите му към игумена, за да се знае, че тук той е стъпил здраво на земята и че все пак Божият Дух сияе навсякъде.

„Нека мрази грешките, а обича братята. Ако трябва да укорява - да бъде разумен и да не превишава, за да не счупи съда, ако иска прекалено да изтърка ръждата. Нека си спомни за собствената си слабост и да има предвид, че не може да чути от всеки пречупената тръстика. С това не искаме да кажем, че той трябва да щади пороците, но както казахме, той трябва да ги изкорени, като смята за най-удобно за всеки отделно; да се старее да прави така, че повече да го обичат, отколкото да се страхуват от него. Да не бъде бунен, нито плашлив, нито безмерен или твърдоглав, нито завистлив, нито твърде недоверчив, иначе не би имало мир“ (Пр., 64).

„Абатът винаги да си спомня какъв е - да си спомня как се обръщат към него събратята и да знае, че комуто повече е поверено, от него ще се изисква. Нека знае каква трудна и тръплива задача той е поел - да управлява душите и да служи на нравите на много, като на един ще отправи благи думи, на втори - укорителни, а трети ще гледа да го убеди. Той ще се съобрази с качествата и възпитанието на всеки и ще им нагоди така, че не само да не претърпи загуби сред повереното му стадо, но и да се радва в нарастването на доброто стадо“ (Пр., 2).

Тези пасажи пределно ясно показват, че свети Бенедикт не се придържа към абстрактни идеали или стерилни принципи. Той е загрижен за човека. Игуменът трябва да се отнася справедливо към всички. Той трябва да приеме човека такъв, какъвто той го намира; във всяка човешка ситуация той трябва да се допитва до Божията воля за конкретния случай.

(Следва)

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата Глава трета Тайнствата в служба на общността Член 6 Тайнството Свещенство V. Кой може да дава това тайнство?

1575 Христос е този, който избра Своите апостоли и им даде част от Своята мисия и власт. Издигнат отдясно на Отца, Той не изоставя Своето стадо, но го пази чрез апостолите под Своето постоянно покровителство и го направлява чрез тези същи пастири, които продължават днес Неговото дело (Вж. Praefatio de Apostolis I: Missale Romanum, editio typica (Typis Polyglottis Vaticanis 1970) p. 426). Затова именно Христос е, който дава на едни да бъдат апостоли, на други - пастири (Вж. Еф. 4, 11). Той продължава да действа чрез епископите (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 21: AAS 57 (1965) 24).

1576 Тъй като тайнството Свещенство е тайнство на апостолското служение, подобава на епископите в качеството им на наследници на апостолите да предават „духовния дар“ (CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 21: AAS 57 (1965) 24), „апостолското семе“ (CONCILIIUM VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 20: AAS 57 (1965) 23). Законно назначените епископи, т.е. тези, които продължават линията на апостолското наследство, дават законно трите степени на тайнството Свещенство (Вж. INNOCENTIUS III, Professio fidei Waldensibus praescripta: DS 794; CONCILIIUM LATERANENSE IV, Cap. 1, De fide catholica: DS 802; CIC canon 1012; CCEO, canones 744. 747).

VI. Кой може да получава това тайнство?

1577 „Само кръстен мъж [„vir“] може да получава законно свещеното ръкополагане“ (CIC canon 1024). Господ Исус избра мъже [„viri“], за да образува колегията на дванадесетте апостоли (Вж. Марк. 3, 14-19; Лук. 6. 12-16), и апостолиле направиха същото, когато избраха своите сътрудници (Вж. 1 Тим. 3, 1-13; 2 Тим. 1, 6; Тит. 1, 5-9), които щяха да наследят тяхното задължение (Вж. SANCTUS CLEMENS ROMANUS, Epistula ad Corinthios 42, 4: SC 167, 168-170 (FUNK 1, 152); Ibid. 44, 3: SC 167, 172 (FUNK 1, 156). Епископската колегия, с която свещениците са обединени в свещенство, прави присъстваща и действваща до завръщането на Христос колегията на дванадесетте. Църквата се смята обвързана с този избор на самия Господ. Ето защо ръкополагането на жени не е възможно (Вж. IOANNES PAULUS II, Ep. ap. Mulieris dignitatem, 26-27: AAS 80 (1988) 1715-1720; ID., Ep. ap. Ordinatio sacerdotalis: AAS 86 (1994) 545-548; SACRA CONGREGATIO PRO DOCTRINA FIDEI, Decl. Inter insigniores: AAS 69 (1977) 98-116; ID., Responsum ad dubium circa doctrinam in Epist. Ap. „Ordinatio Sacerdotalis traditam“: AAS 87 (1995) 1114).

1578 Никой няма правото да получава тайнството Свещенство. В действителност никой не може сам да си присвои това задължение. За тази цел е необходимо призвание от Бог (Вж. Евр. 5, 4). Този, който вярва, че е познал призива на Бог за свещеническото служение, трябва смирено да представи своето желание на църковната власт, на която се пада отговорността и правото да призове някого да получи чина. Както всяка благодат, така и това тайнство може да бъде прието само като незаслужен дар.

1579 Всички ръкоположени служители в Латинската Църква, с изключение на постоянните дякони, обикновено се избират между вярващите, които живеят в безбрачие и имат волята да запазят своето безбрачие „заради Царството небесно“ (Мт. 19, 12). Призвани са да се посветят безрезервно на Господ и на Неговите дела (Вж. 1 Кор. 7, 32), да се отдадат изцяло на Бог и на хората. Безбрачието е белег на този нов живот, в служба на който служителят на Църквата се посвещава; ако я е приел с радостно сърце, той проповядва по блестящ начин Царството Божие (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 16: AAS 58 (1966) 1015-1016).

1580 От векове в Източните Църкви е в сила и един друг ред: докато епископите се избират единствено между безбрачните, женени мъже могат да бъдат назначавани за дякони и свещеници. От дълго време тази практика е призната за законна; тези презвитери упражняват плодотворна служба в лоното на своите общности (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 16: AAS 58 (1966) 1015). От друга страна, безбрачието на презвитерите е на висока почит в Източната Църква и са много презвитерите, които свободно са го избрали за Царството Божие. На Изток и на Запад този, който веднъж е получил тайнството Свещенство, не може повече да се ожени.

VII. Въздействията на тайнството Свещенство

Незаличимият характер

1581 По силата на особената благодат на Светия Дух това тайнство преобразява свещеника в Христос, за да служи като инструмент на Христос за Неговата Църква. Чрез ръкополагането се получава правото да се действа като представител на Христос, Глава на Църквата, в трояката му функция на свещеник, пророк и цар.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Нужни са един милион подписи за успеха на Европейската гражданска инициатива „ONE OF US“

Архиепископът на Кьолн кардинал Йоахим Майснер подписа Европейската гражданска инициатива „Един от нас“, която се противопоставя на изследванията с ембриони и насърчаването на абортта. Той каза: „Върховният съд на Европейския съюз отново установи през 2011 г., както преди това и нашият Федерален конституционен съд, че човешкият живот започва с оплождането и че достойнството на човека трябва да бъде закриляно от този момент. Затова с много други аз се присъединявам към Европейската гражданска инициатива, която обръща внимание на това правно положение и настоява за последователно придържане към него.“

Инициативата са подкрепили също папа Франциск, Европейската епископска конференция и редица епископски конференции от европейските страни.

Европейската гражданска инициатива „ONE OF US“ („Един от нас“) изисква от Европейския съюз да защитава живота от началото му. За тази цел ЕС трябва да спазва собственото си право и да прекрати финансирането на всички дейности, водещи до убийството на човешки ембриони, та дори и за научни опи-

ти, заради политика на развитие или здравни грижи.

Конкретно трябва да бъде спряно финансирането на изследвания с ембрионални стволови клетки и клонирането, както и заплащането от държавата на абортите като средство за контрол на населението и семейното планиране. Гражданската инициатива се позовава на решението на Европейския върховен съд от 18 октомври 2011 г., съгласно което човекът започва началото си със сливането на яйцеклетката и сперматозоида.

За да има успех тази инициатива, поне седем страни - членки на ЕС, трябва да получат минимума от поддържащи гласове, посочени от ЕС, както и до 1 ноември 2013 г. да се съберат един милион подписи от всички 27 страни, членуващи в ЕС в момента. По данни на организаторите досега инициативата е подписана от над 600 000 европейски граждани.

По www.catholic-news.bg

Повече информация можете да намерите в официалния сайт www.oneofus.eu или в сайта на сдружение „Избор за живот“ www.pro-life.bg

Папа Франциск на среща в Бразилия с над три милиона младежи

От 23 до 28 юли т. г. папа Франциск се среща в Рио де Жанейро (Бразилия) с младежи католици от цял свят. Това е първата световна младежка среща на новия папа. След интронизацията на 19 март т. г. папа Франциск прие на специална аудиенция президентката на Бразилия Дилма Русеф, която заяви: „За мен и за цяла Бразилия Вашето посещение в най-голямата католическа страна в света за среща с милиони младежи от целия свят е най-голямото събитие за годината не само за Бразилия, но и за целия свят. За нас вие сте най-висок и скъп гост, като първия папа от Латинска Америка, папа на на-

шия континент.“

По време на събитието папа Франциск ще бъде постоянно сред младежите, ще има срещи с духовенството и правителството на Бразилия, начело с президентката Дилма Русеф, ще закрие форума с тържествена литургия на огромна открита площ, а на сбогуване ще се издигне с хеликоптер на хълма Корковадо над Рио, където е най-високият паметник на Христос „Христос Изкупител“, и оттам ще поздрави и благослови Рио, цяла Бразилия и целия свят и ще обяви датата и мястото на следващата Световна младежка среща.

Петър КОЧУМОВ

Шри Ланка Вандалско нападение срещу католическа черква

Нараства религиозната нетолерантност в Шри Ланка, където в нощта на 5 юни група неизвестни лица са нападнали католическата черква „Свети Франциск Ксаверий“ в Ангулана, архидиоцеза на Коломбо. Вандалите са разрушили антична статуя на Дева Мария и осквернили дарохранилницата, опитвайки се да я подпалят. Все още полицията не е установила извършителите. От няколко месеца в Шри Ланка се регистрират атаки срещу религиозните малцинства, по-специално срещу християните и мюсюлманите. Става въпрос за нападения, извършени от будистки екстремистки групи, които се борят за закрилата на будисткото и синхалско население и не-

говата религия. Подобни атаки са новост за страната, където рядко има нападения от религиозен характер. Според вярващите, потресени от случилото се, по време на нападението е станало едно малко чудо, което укрепило техния дух и вяра. Въпреки че дарохранилницата е била залята с около 30 литра керосин, хостиите не са се запалили и са останали непокътнати. „Това е силно чудо, чрез което Исус отправил послание към нашето общество и към този, който извършва подобни атаки: никой не може да разруши Христос и Неговата любов. Защото Той умря, откажа се от Своя живот за нас и възкръсна“, посочват вярващите.

Наводненията в Лурд причиниха много щети

Френският президент Франсоа Оланд пристигна на 20 юни в бедстващия район около светилището в Лурд, в подножието на Пиренеите, където бедствено наводнение причини големи щети, които значително надминават тези от октомври миналата година.

Нивото на река Гав де По, която протича през Лурд, се покачи този път много повече и водите й навлязоха в подземната базилика „Пий X“, където се отслужват литургии за хиляди поклонници. Помпената система не могла да овладее водните маси, които бушуваха в града с 16 000 жители поради няколкодневните проливни дъждове и бързото топене на снега в планините.

Сега трябва да се провери до каква степен са повредени основите на базиликата на света Бернадета, която е построена през XIX век и където обикновено се провеждат литургии-

те за болните. Басейните за поклонници непосредствено до пещерата на явленията са били напълно залети от водата.

След наводнението в Лурд миналата година поклонници от цял свят направиха дарения от няколко милиона евро за ремонтите. На 19 юни - ден след бедствието, ръководството на светилището отново отправи апел за солидарност за финансово подпомагане на възстановителните работи.

В Лурд големи наводнения е имало през 1937-а, 1979-а, 1982-а и миналата година през октомври.

Това Мариино светилище всяка година се посещава от стотици хиляди болни. От 1858 г. до сега е съобщено за повече от 30 000 необясними излекувания, 67 от които са признати от Църквата като чудеса.

По www.catholic-news.bg

Папа Франциск: Човечеството се нуждае от общото свидетелство на евреи и християни в защита на човешкото достойнство и мира

„Един християнин не може да бъде антисемит“, каза папа Франциск на среща с членовете на Еврейския международен комитет за междурелигиозни консултации, които прие на аудиенция във Ватикан. Тази първа среща на папата с официална група от представители на еврейски организации и общности по света бе повод да припомни дългите приятелски отношения между християни и евреи и да насърчи да се продължава поетият път.

В словото си Светият отец подчерта 40-годишния диалог между християни и евреи и на няколко пъти произнесе думите „по-големи брат“ и „шалом“. За него главен ориентир и база за отношенията между Католическата църква и еврейската общност е съборната декларация „Ностра Етате“ („Nostra Aetate“), а също така припомни и проведените 21 срещи на ватиканската Комисия за отношенията с евреите, както и следващата среща, която ще се проведе през октомври в Мадрид на тема „Предизвикателствата за вярата в съвременните общества“.

„Църквата признава, че началото на нейната вяра и изборност се намират - според божествената тайна на спасе-

нието - в патриарсите, Мойсей и пророците“, каза папата, цитирайки съборния документ, както и казаното от II ватикански събор за еврейския народ от свети Павел, според когото „даровете и Божието призвание са безвъзвратни“. Той изрази остра присъда срещу преследванията, омразата и всички прояви на антисемитизъм. Според нашите общи корени - заключи папата - един християнин не може да бъде антисемит.

Именно съборните принципи са в основата и за „по-голямото опознаване и взаимно разбиране“ - допълни папа Франциск - подпомогнати през последните десетина години от някои декларации и важни жестове от страна на предиш-

ните папи. Но това е само „видимата част на едно широко движение, развило се на местно ниво по целия свят“, продължи той и припомни своя личен опит в диалога с евреите като архиепископ в Буенос Айрес по въпросите за „собствената религиозна идентичност“ и „как да се поддържа живо чувството за Бог в един секуларизиран свят“.

„При много случаи сме разговаряли за общите предизвикателства пред евреи и християни - каза папата. Но преди всичко като приятели се насладихме на присъствието на другия, а чрез срещата и диалога взаимно се обогатихме с чувството на взаимно приемане, което ни помогна да израснем като хора и вярващи.“

Такива срещи се осъществяват в много части по света и са „базата за официалния диалог“. Затова Римският епископ насърчи представителите на еврейските общности да продължават по започнатия път, обвързвайки новите поколения: „Човечеството се нуждае от нашето общо свидетелство в защита на достойнството на мъжа и жената, създадени по Божия образ и подобие, както и в защита на мира, който преди всичко е дар Божий.“ Папата завърши с думите на пророк Йеремиа: „Само аз зная намеренията, които имам за вас, казва Господ, намерения за добро, а не за зло, за да ви дам бъднина и надежда“ (Йер. 29, 11).

